

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
 "Ніхто бо не може
 покласти іншої основи"
 Викуп за всіх

"СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
 Настав ранок, а все ж ще ніч!"

Iсаї 21:11, 12

Вид. 144 Лип. - Серп. 2021 № 4

ЗМІСТ

Берегти себе в Божій любові.....	3
Без притчі нічого Він не казав	4
Притча про таланти	5
Видіння на горі Фавор	6
Прощати і отримувати прощення ..	8
Члени Дому Христа	10
Щоб гріхи були стерті.....	14
Поступове і завершене виправдан- ня.....	15
Чи є смерть кінцем існування?	17
Ісповідування Божого Сина	19
Верблюд і Голчине Вушко	21
Кращі Жертви	23
Гріхи, понесені Козлом Відпущен- ня.....	24
Слава Церкви буде вічною	26
Найбільший – слуга	27
<i>"Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою" Аввак. 2:1</i>	

"Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення" (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тимофія 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Інша ціль цього журналу – показати всім, “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичним, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є “храмом” живого БОГА – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; 1 М. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що ОСНОВА НАДІЇ для ЦЕРКВИ і для СВІТУ полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим,.. що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що НАДІЄЮ церкви є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що ТЕПЕРІШНЄ ЗАВДАННЯ ЦЕРКВИ – вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що НАДІЯ для СВІТУ полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані всім Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіляко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору тим, хто уклав з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79019

БЕРЕГТИ СЕБЕ В БОЖІЙ ЛЮБОВІ

Ця думка про відповідальність кожної Божої дитини берегти себе викладена в Писанні різними виразами. Наш Господь сказав: “Пильнуйте та моліться, щоб не ввійшли у спокусу” (Кул.). Наше завдання – пильнувати і молитися, робити все від нас залежне, і тоді Бог буде керувати нашими справами, направляти їх і наглядати за ними, щоб все допомагало нам на добре, оскільки ми досягли правильних стосунків з Отцем.

Ми визнаємо, що цей вірш та інші вірші Святого Письма є не для світу, але адресовані виключно Божому народові, “освяченим у Христі Ісусі” (Хом.). Саме ці освячені повинні берегти себе. Неосвячені, позбавлені святості не зробили крок назустріч Господу, тому не знаходяться в тому становищі, яке вони повинні прагнути зберегти. Радше вони знаходяться в небажаному становищі, яке повинні прагнути залишити. Але ті, хто прийняв Божі умови, хто був зачатий святим Духом і отримав доступ до тієї “благодаті, що в ній стоїмо, і хвалимось надією слави Божої”, мають настанову обов’язково втримати це становище, зберегти себе в ньому, “зберегти себе в Божій любові”. Якщо вони не бережуть себе таким чином, не бережуть свого серця з усією ретельністю, то вони не є з тих, кого Бог має намір уберегти. Це ті, які, за Його задумом, впадуть, і для кого Він передбачив особливі пастки і труднощі, щоб вони могли *впасти* – потрапити не у вічні муки, як деякі з нас раніше думали, але відпасти від Божих обітниць і особливих милостей, передбачених для вибраних.

Господь не встановив заздалегідь, яке місце ми займемо в майбутньому, але дозволяє, щоб на наш шлях впливали умови теперішнього життя, щоб усі, хто вирішить бути в згоді з Богом, могли йти слідами Ісуса. Існують зовнішні прояви, на основі яких Господній народ може

дізнатися про своє становище і до певної міри про свій поступ. Наскільки хтось усвідомлює в собі розвиток Духа Христа, наскільки він бачить плоди і благодаті святого Духа, настільки він може знати про свій поступ у Божій любові. Він також знає, що якщо він не буде берегти себе в Божій любові, то не встоїть, не втримає свого становища, а впаде. Як говорить апостол Петро: “Роблячи так, ви ніколи не спіткнетесь”. Якщо ми підкоряємось Божественному порядку, якщо ми бережемо себе в Божій любові, ми будемо збережені.

Усі, хто таким чином перебуває в Божественній милості, мають Божественну обітницю і всю Божественну силу, яка стоїть за цією обітницею, потрібну, щоб вберегти їх. Отже наш текст повністю узгоджується з іншими текстами на цю тему. Зачаті від святого Духа несуть відповідальність за те, щоб берегти себе в цьому священному стані серця. Вони не можуть нести відповідальності за деякі зовнішні обставини, які на них напосідають, або за стан інших, або за спокуси, які приходять на них; вони не можуть повною мірою бути відповідальними за весь свій шлях через недосконалість “глиняної посудини”, однак якщо вони, під Господнім провіденціальним улаштуванням, будуть берегти свої серця, “лукавий їх не торкатиметься”, не поранить їх, не заподіє їм шкоди. Його напосідання можуть послужити випробуванням, можуть бути дозволені Богом, щоб достачати їм “у безмірнім багатстві славу вічної ваги”, якщо вони будуть правильно виховані ними. Але противник не може заподіяти їм шкоди, тому що вони належать Богу, а Він зобов’язується найвищою мірою захищати найкращі інтереси всіх, хто віддав Йому своє серце в повному посвяченні.

БЕЗ ПРИТЧІ НІЧОГО ВІН НЕ КАЗАВ

Заголовний текст:

“Слова, що їх Я говорив вам, то дух і життя.” (Івана 6: 63).

“БЕЗ притчі нічого Він їм не казав”. Те, що пророк сповістив про Нього, було правдою: “Я відкрию уста свої приказкою, нехай стародавні прислів’я я висловлю”. Важливо, щоб ми пам’ятали про це. Багато шляхетних християн зробили висновок, що слова нашого Господа були дуже прості і викладали правду так, що її легко було зрозуміти кожному. Що може бути далі від істини? Якщо притчі і неясні висловлювання нашого Господа сприймати як прості, буквальні викладення правди, то вони приведуть до різного роду помилок і хибних уявлень. Тому давайте пам’ятати слова апостола: “Без притчі нічого Він їм не казав”.

У словах Ісуса немає абсолютно нічого, що не мало б глибокого значення. Як багато є тих, які спіткнулися об притчі нашого Господа, прийнявши їх за буквальне викладення фактів! Яким абсурдним є висновок, зроблений, наприклад, з притчі про багача і Лазаря! Як абсурдно робити висновок, що оскільки чоловік був багатий, розкішно харчувався кожен день і був одягнений у віссон, то він повинен страждати всю вічність! Наскільки абсурдно тлумачити, що нещасний Лазар, який лежав біля воріт багача, буквально представляє нещасних, недужих жебраків! Як нерозумно думати, що тільки ті, кого спіткало таке, чиї рани лизали собаки і хто був жадібний до крихт, що падали зі столу багача, зможуть зазнати радості небес, згідно з Божественним задумом! Як нерозважливо думати, що лоно Авраама, яке могло вмістити тільки двох або трьох, здатне бути наділом благословення тільки для жменьки жебраків!

Згадайте ще раз притчу про пшеницю і кукіль, про збирання першої у клуню і спалення останнього. Ні те, ні інше не представляє буквальні речі. У притчі пшениця не є буквальною пшеницею, і кукіль не є куколем. Пшениця символізує спадкоємців Царства; кукіль символізує дітище неправди – синів лукавого. Збирання в надійні засіки символізує прославлення Церкви на духовному рівні і передусе тому, що сини Бога будуть сьяти у славі Тисячолітнього Царства для благословення стогнучого створіння. Апостол

говорить: “Бо знаємо, що все створіння разом зідхає й разом мучиться аж досі... [й] очікує з’явлення синів Божих”. Усе створіння очікує, коли Божі сини будуть сьяти в Царстві, і їхнє сьйиво в правді та праведності розсіє всю темряву гріха та неправди, пробудить і оживить світ людства.

У кінці всі добровільно слухняні зможуть насолодитися благословеннями вічного життя. З іншого боку, опис спалення куколю не має на увазі буквальне спалення, а, очевидно, має символічне значення. Воно означає знищення класу куколю – знищення його не як окремих осіб, а як “куколю”, як імітації класу “пшениці”.

Як ми раді знайти ключ до цих символічних висловлювань – до цих притч! Як ми раді, що за допомогою цього ключа притчеподібні образи стають раціональними і чудовими! Що за срібна облямівка темних хмар утиску, який зараз громадиться над світом! Яким радісним повинен бути Божий народ, дізнавшись, що за хмарами і тінями настає славний Тисячолітній день!

Притча про “овець та козлів”, сприйнята буквально, привела багатьох в замішання. Вони думають про те, що відокремлення овець від козлів відбувається зараз, не помічаючи висловлювання Святого Письма, що притча знайде своє застосування, “коли прийде Син Людський у славі Своєї, і всі ангели [посланці] з Ним, тоді Він засяде на престолі слави Своєї. І перед Ним усі народи зберуться, і Він відділить одного від одного їх, як відділяє вівчар овець від козлів”. Таким чином, ми бачимо, що застосування цієї притчі відноситься до Тисячолітнього віку. Протягом усього цього віку праця Христа і Церкви, Його Нареченої, яка сидітиме з Ним на Його престолі, буде працею благословення світу людства. А те, як ці благословення будуть сприйняті, продемонструє характер (овець або козлів) кожного члена людського роду. Ті, які схожі на овець, будуть поставлені праворуч, займуть становище милості, тоді як схожі на козлів – ліворуч, знайдуться в немилості. Завершення тисячолітнього Судного дня принесе слова Господньої милості тим, які схожі на овець, нагороджуючи їх вічним життям, і прояв немилості до тих, які схожі на козлів, знищуючи

їх “другою смертю”. Це символічно представлено словами: “Ідіть від мене геть, прокляті, в вогонь вічний [символ знищення], приготований дияволу й ангелам [послідовникам] його” (Хом.). Ось так нагородою праведних буде вічне життя. “Вічною карою” (Хом.) неправедних буде вічна смерть, “бо заплата за гріх – смерть, а дар Божий – вічне життя в Христі Ісусі, Господі нашім” (Рим. 6: 23).

“ПРОСЛАВЛЯЮ ТЕБЕ, ОТЧЕ”

Очевидно, в тому, що в даний час Божественний задум захований, перебуває в таємниці від усього людства, є якась мудра і доброзичлива мета. Хоча Святе Письмо стверджує, що знаком особливої милості до Господнього народу є його ознайомлення з Божественними Цілями, однак ніде не говориться, що всі, від кого приховані Божі плани, приречені на вічні муки або вічну погибель. Наш Господь Ісус молився: “Прославляю Тебе, Отче, Господи неба й землі, що втаїв Ти оце від премудрих і розумних, та його немовлятам відкрив. Так, Отче, бо Тобі так було до вподоби”.

Якби приховування Божественного наміру від людства означало вічні муки для тих, від кого він був прихований, то, звичайно, не було би підстав дякувати Небесному Отцю за цей

крок. Однак ми можемо дякувати Йому за те, що хоча багато хто зі світськи мудрих не мають привілею знати про Його славні плани, тим не менше, ці плани незмінні. Якби світ знав про Божественні цілі заздалегідь, це, безсумнівно, зашкодило б йому, тому що у своєму засліпленні він спробував би перешкодити цим цілям і, отже, потрапив би в ще гірший стан засудження.

СЛОВА ДУХА І ЖИТТЯ

Наш текст показує, що якими б неясними і притчеподібними не були вчення нашого Господа, Його послання, правильно сприйняте, є духовно корисним і життєдайним для тих, хто може його зрозуміти і розуміє. Саме ця властивість послання нашого Господа відрізняє релігію Біблії від релігій усіх язичників. Це – послання життя, а також послання святості. Це – послання прощення, а також послання про осуд. Це – послання любові, а також послання справедливості. Його чудові слова життя чарівні, прекрасні, переконливі! Ми можемо перечитувати їх з року в рік і бачити в них ще більшу красу, ще глибше значення, і все це відповідно до нашого власного зростання в благодаті, в знанні і в душі нашого Учителя.

R4644 (1910 p.)

ПРИТЧА ПРО ТАЛАНТИ

ЦІЛКОМ припустимо, що деякі з Господнього народу можуть не бути талановитими в тому сенсі, щоб володіти великими талантами або багатьма талантами, але неприпустимо, щоб хтось у Тілі Христа був без будь-якого таланту, без будь-якої можливості для служіння. Про це говорить притча про таланти (Мт. 25: 14-30). Кожен з цих рабів був покликаний; кожен з них отримав один або більше талантів, і ця притча не мала відношення тільки до початку віку, до апостолів і т. д., а, очевидно, її слід було застосовувати весь час аж до кінця віку, до повернення Господа з “чужої країни” (Гиж.). Оскільки ті, які жили в той час, не позосталися до приходу Господа, тому притча повинна охоплювати всіх, хто став Його учнями аж до Його другого приходу. Інакше ми не могли би вважатися “співпрацівниками у Бога”.

Ми не можемо бути рабами, якщо не маємо чим служити; ми не могли би приносити плід ні в собі, ні в інших, не маючи відповідного вміння

й можливості. Тому для кожного стає важливою справою визнання факту, що він отримав хоча б один талант і буде нести відповідальність за використання того, що має.

НЕ БАГАТО МУДРИХ, НЕ БАГАТО СИЛЬНИХ, НЕ БАГАТО ШЛЯХЕТНИХ ПОКЛИКАНИ

Що стосується деяких з Господнього народу, то було би розумним звернути увагу на важливість того, щоб переконатися, який талант вони мають і чи не намагаються використовувати той, якого в них немає. Здається, загальною слабкістю, помилкою людей є намагання робити те, що вони не можуть робити, і нехтувати тим, що вони в змозі робити. Апостол Павло (1 Кор. 1: 26) сказав: “Небагато хто [з покликаних] мудрі,.. небагато хто сильні, небагато хто шляхетні”. Ні, Бог не заперечує, щоб ті, у кого багато талантів, служили Його справі, але мало хто з них приймає Його поклик. Ті, у кого багато талантів, знаходять багато шляхів для їх

застосування і багатьох людей у світі, які бажають їх. Будучи амбітними у своєму прагненні отримати місце і просування по службі, вони мають удосталь можливостей блищати перед людьми. Але в Господній службі вони, очевидно, не знайдуть такої ж доброї можливості проявити свої таланти і, отже, не отримають тієї популярності, яка могла б дістатися їм, якщо б вони шукали земних речей. Світ вважатиме їх нерозумними, якщо вони будуть дуже енергійно служити Господу і прагнути прославляти Його ім'я. “Чому ви не стаєте багатими? Чому ви не живете зі смаком, не тримаєте голову високо, не маєте наміру здобути популярність та інше?” – ось пропозиції, які приваблюють тих, у кого багато талантів. Тому лише деякі з цього класу схильні прийняти заклик Господа, тоді як ті, хто усвідомлює, що вони ніколи не зможуть стати відомими у світі, мабуть, більше цінують великий “Високий Поклик”.

Однак багато з тих, у кого малі таланти, примножують їх шляхом використання і стають досить умілими в Правді в різних напрямках настільки, наскільки вірно використовують таланти, якими володіють. Правда, здається, має вплив, який освітлює і прояснює усякий розум, великий і малий.

Отже, один з найважливіших уроків, який належить засвоїти Господньому народу, полягає в тому, щоб помічати, які таланти Господь [R4660] дав йому: час або освіту, або особливі можливості для служіння, і продовжувати їх використовувати, щоб їхній блиск міг посилюватися, а не ставав тьмяним від недбалості.

Можемо легко побачити, як вже було сказано, що тому, хто має п'ять талантів, буде важче посвятитися, ніж людині з одним талантом, хоча людина з одним талантом може мати багато причин для зневіри, відчуваючи, що її дар незначний і вбогий у порівнянні з тим, що мають інші. Людина з п'ятьма талантами відчуватиме

зовсім протилежне і буде в небезпеці пишатися, ставати “свавільною, гордою” (WTV). Цілком можемо припустити, що Господь у цих різних умовах дасть достатньо Своєї благодаті; і Він справді обіцяв це зробити для всіх, хто покладає на Нього своє сподівання.

“УБОЗТВА Й БАГАТСТВА МЕНІ НЕ ДАВАЙ”

Людина з одним талантом має в деяких відношеннях більше можливостей “вчинити міцним своє покликання та вибрання”. Однак Соломон, безсумнівно, був мудрий, коли просив Господа: “Убозтва й багатства мені не давай” (Притч. 30: 8). Іншими словами, людина з двома талантами, очевидно, матиме природну перевагу, оскільки вона, швидше за все, не буде відчувати ані зневіри, ані не буде пишатися.

Ці умови створив не Господь. Якби Господь створив одну людину з одним талантом, а іншу – з двома талантами, а ще іншу – з п'ятьма талантами, то Він, безсумнівно, якимось чином зрівняв би це, щоб таланти одного надолужували таланти іншого. Але Він не наділив нас талантами таким чином. Вони є лише тим, що ми маємо від природи, що приносимо Господу в посвяченні і віддаємо, хоча в іншому сенсі все це – Його дари. Тому Господь не відповідає ні за те, що у людини один талант, ні за те, що у неї п'ять талантів, але при посвяченні робить її управителем своїм майном, щоб вона могла поводитися з ним якнайкраще.

Таким чином, зміст аргументу був би в тому, що людині з п'ятьма талантами буде значно важче тримати їх повністю задіяними, повністю присвяченими, повністю відокремленими від світських амбіцій і т. д., ніж людині, в якій їх менше. Тому, якби кожному з нас був наданий вибір, то, можливо, було би мудро вибрати середнє, тому що з наявністю більшої кількості зростає відповідальність.

R4659 (1910 р.)

ПРИТЧЕПОДІБНЕ ВИДІННЯ НА ГОРІ ФАВОР МАТВІЯ 17: 1-8; 14-20

Заголовний текст:

“Це Син Мій Улюблений, що Його Я влюбав. Його слухайтеся”.

НА завершення нашого останнього дослідження бачимо, як наш Господь через шість днів після цього взяв Петра, Якова та Івана, трьох найулюбленіших учнів, на високу гору.

Там Він переобразився перед ними, тобто Його вигляд змінився, обличчя Його засяяло, як сонце, одяг Його став білим, як світло. Потім видіння розширилося, і з'явилися Мойсей та Ілля, які вели розмову з переображеним Ісусом. Поривчастий св. Петро, бажаючи послужити, запитав, чи буде волею Учителя, щоб вони

нап'яли на вершині гори три намети – один для Нього, один для Мойсея і один для Іллі. Один з євангелістів говорить: “Бо не знав, що казати”. Згідно з іншою розповіддю, троє учнів деякий час були зморені чимось на зразок сну, після чого повністю прокинулися.

Тут вони почули голос з небес, який говорив: “Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав; Його слухайтеся”. Знадобилися доброзичливі слова і дотик Господа, щоб вгамувати переляк апостолів, після чого, піднявши голову, вони не побачили нікого, крім Ісуса. Його переображення зникло, і це був той самий Учитель, що й раніше. Якщо на мить їм здалося, що Ісус увійшов у славу, то тепер вони зрозуміли, що помилялися. В іншому оповіданні говориться, що коли вони сходили з гори, Ісус наказав, щоб нікому не розповідати про видіння до Його воскресіння з мертвих.

Таким чином Він пояснив їм, що все це було видінням, ілюзією. Це було виконанням того, про що Він сказав їм в останніх словах нашого уроку тижневої давності: “Поправді кажу вам, що деякі з тут-о приявних не скуштують смерті, аж поки не побачать Сина Людського, що йде в Царстві Своїм”. Ці три учні перебували в Його присутності в той час, коли були сказані ці слова, і тепер вони бачили Сина Людського в славі Його Царства у *видінні*. Дійсність цього видіння ще не настала, хоча вона вже поруч, під дверима.

Сам св. Петро стверджує, що вони сприйняли видіння як підтвердження запевнення нашого Господа про Його майбутнє Царство. У своєму Посланні він говорить: “Бо ми сповістили вам силу та прихід Господа нашого Ісуса Христа, не йдучи за хитро вдуманими байками, але будши самовидцями Його величі [Його Царства]... І цей голос, що з неба зійшов, ми чули, як із Ним були на святій горі” (2 Петр. 1: 16, 18). І все ж апостол продовжує говорити нам, що це видіння, помічне в той час, стало другорядним, коли він прийшов до кращого розуміння пророцтва, яке більш конкретно описує другий прихід нашого Господа і Царство. Він каже: “І ми маємо слово пророче певніше [вірніше свідчення, ніж видіння]; і ви добре робите, що на нього вважаєте, як на світильника, що світить у темному місці, аж поки зачне розвиднятися” – аж поки зачне розвиднятися ранок Тисячоліття (2 Петр. 1: 19).

Перш ніж залишити розповідь про переображення, яке символізувало славу Царства нашого Господа, відзначимо Його доброзичливі слова до переляканих учнів: “Уставайте й не бійтесь”. У кількох випадках Він звертався до них таким чином. Як видно, багатьом з нас від природи притаманне усвідомлення власної недосконалості і розуміння того, що ми не гідні Божественної прихильності, тому нами може опанувати страх [R4650] і мучити нас. Це відбувається тому, що ми не знаємо нашого Небесного Отця. Чим більше ми дізнаємося про Нього, тим більше Божа любов проганяє страх з наших сердець і переконує в тому, що Той, Хто створив нас, з розумінням ставиться до всіх, хто прагне праведності. Він – *великий* Бог, а не маленький. Щоправда, Він не дасть Своїх найбільших благословень нікому, крім тих, хто приходить до згоди з Ним, але, з іншого боку, Він і не демон, щоб Його боятися. Він не отримує задоволення від страждань Своїх створінь і не допустить, щоб хтось страждав вічно. Для цього Він передбачив, щоб через Христа всі мали можливість знову здобути досконалість і вічне життя. Хто не скористається з цього великого привілею, повинен померти другою смертю – повинен бути знищений.

Коли Ісус і три привілейовані апостоли знаходилися на горі переображення, яка, ймовірно, була горою Фавор, біля підніжжя гори знаходився чоловік. Його син був лунатиком, і він привів його, щоб Господь вигнав з нього демона. Апостоли вже побували, як представники Господа, у різних частинах землі Палестини, зцілюючи хворих і виганяючи демонів в Його імені, тому вони спробували вигнати і цього демона, але не змогли. Переклад Revised Version говорить про нещасного як про епілептика. Дійсно, вся Вища Критика заперечує, що існує така річ, як одержимість злими духами. Сьогодні серед вищих критиків прийнято говорити, що те, що наш Господь і апостоли приймали за одержимість демонами, було простим божевіллям, епілепсією і т. д. Звичайно, слово “*хвороба*” має досить широкий зміст, щоб охопити будь-який вид недуги, чи то внаслідок прямого впливу противника чи непрямого через спадковість. У будь-якому випадку це втрата спокою, розлад, дискомфорт. Однак ми більше довіряємо мудрості Господа і Його вибраних апостолів і

словесних знарядь, ніж усім докторам богослов'я і докторам медицини на всій землі. Тому ми приймаємо цю розповідь у тому вигляді, в якому вона викладена, що Ісус пригрозив “демону” і вигнав його з юнака, який видужав тієї години.

Учні, яким не вдалося вигнати цього демона, відкликали Учителя убік, подалі від натовпу, і запитали, чому в них нічого не вийшло, коли вони намагалися вигнати демона. Він відповів: “Через ваше невірство”. В іншому місці говориться, що Він сказав: “Цей же рід не виходить інакше, як тільки молитвою й постом”. Іншими словами, урок для апостолів полягав у тому, що їхня найбільша сила буде результатом життя поруч з Богом, життя самозречення і молитви. Звичайно, тут не прищеплюється думка, що слід постити для того, щоб бачили люди, і ми не думаємо, що вчинки покаяння з боку учнів зроблять їх більш умілими в розумінні Господньої таємниці. Думка швидше в тому, що чим ближче хтось живе до Бога, тим більше Божественної сили може проявлятися в ньому і через нього.

Можливо, нам важко зрозуміти зауваження Господа, що у них було мало віри, адже вони,

безсумнівно, проявили достатньо віри, намагаючись вигнати демона. Віра, щоб бути успішною, повинна бути підкріплена духовною силою, і наш Господь запевняє нас, що навіть з малою часткою віри ми зможемо пересунути гору, і в цьому не буде нічого неможливого. Ми не повинні думати, що наш Господь мав на увазі, що Його послідовники повинні намагатися пересувати гори для розваги або доказу своєї віри, тому що роблячи так, вони б серйозно втручалися в інтереси інших, яким було би зручніше, щоб гора залишалася на своєму місці. Цього вони не мають права робити. Тому ми припускаємо, що думка повинна бути такою: якби з Божественного наказу потрібно було пересунути гору, і якби одному з послідовників Господа було дано доручення пересунути цю гору, і він міг би виявити віру, щоб послухатися наказу, то результат відповідав би виявленій вірі. Все, що більшість з нас може зробити, це виявляти якомога більше віри і просити Господа про ще більшу, а також намагатися виховувати в собі більшу міру віри.

R4649 (1910 p.)

ПРОЩАТИ І ОТРИМУВАТИ ПРОЩЕННЯ МАТВІЯ 18: 21-35

*“Бо як людям ви простите прогріхи їхні, то простить і вам ваш Небесний Отець”
(Матвія 6: 14).*

ЗАПИТАННЯ св. Петра: “Господи, скільки разів брат мій може згрішити проти мене, а я маю прощати йому? Чи до семи раз?” – виникає у багатьох. Це – запитання, яке в певний час, в певний спосіб чи в певній формі обов'язково виникає у всіх послідовників Христа. Будучи недосконалими і оточені іншими, теж недосконалими, ми постійно потребуємо прояву милосердя, прихильності, прощення. У людському розумі є щось, що природним чином цінує справедливість і звертає особливу увагу на несправедливість по відношенню до нас. Вражає також, скільки людей отримують задоволення від того, щоб чинити правосуддя над порушниками закону. Саме цей дух помітний у натовпі. Чоловіки, жінки і діти доводять себе до нестями у висловлюваннях, як захисники справедливості, проти винного негідника, який уникнув руки закону і справедливого покарання,

і наполягають на тому, щоб виконати помсту своїми руками. Здається, що багато хто з тих, хто опинився в натовпі, самі іноді були винні в скоєнні майже таких самих або таких самих тяжких злочинів, в яких вони засуджують інших і за які хотіли б карати. Здається, що в занепалої плоті є бажання чинити насильство по відношенню до іншого або дивитися, як відбувається насильство, якщо тільки знайти виправдання цьому з погляду справедливості. Бідні створіння, яким помилковим є такий стан серця, як він заслуговує на осуд в очах Бога! І все ж ті, хто таким чином неправомірно дають волю своїм пристрастям, заспокоюють свою совість, роблячи щонайменше висновок, що вони дивляться на це як Бог, Який любить справедливість і ненавидить беззаконня.

Відомо, що Справедливість є основою Божественного Правління – що Бог справедливий; але відомо і те, що Бог сповнений любові й доброти, і що Він приймає на Себе ім'я Любов, тому що “Бог є любов”. Такі особи повинні засвоїти,

що мати Божественну подобу – це керувати собою і своєю поведінкою відповідно до правил справедливості, а поведінку інших вимірювати згідно з правилами любові і співчуття, доброти і прощення.

У відповідь на запитання св. Петра наш Господь сказав, що ми повинні прощати брата не тільки сім раз, а й сімдесят раз по сім. Яка широта великодушності тут представлена! Як це говорить нам про люблячу милість і прощення Того, з Ким нам доводиться мати справу! Але давайте згадаємо інше викладення тієї ж речі, де мається на увазі, що перш ніж дарувати прощення, його повинні якщо не шукати, то хоча б бажати. “І хоча б сім раз денно він провинивсь проти тебе, і сім раз звернувся до тебе, говорячи: Каюся, вибач йому”, або навіть сімдесят раз по сім. Нам слід було би припустити, що Господь мав на увазі, що в нашому серці ми вже повинні простити брату його провини, навіть якщо доведеться мудро почекати зі словами нашого прощення, поки його ставлення не виявить хоч трохи бажання отримати його. Учні Христа повинні постійно перебувати в стані великодушності і бути наповнені духом прощення, яким наповнений небесний Отець – бути готовими і чекати, щоб виявити милість, і у відповідних умовах показати цю готовність.

Щоб проілюструвати це, Учитель розповів притчу. Він сказав: “Тим то Царство Небесне подібне одному цареві, що захотів обрахунок зробити зі своїми рабами” (вірш 23). Як ми розуміємо, Він мав на увазі, що Церква в даний час є Царством в зародковому стані, і Господь поводить з нею так, як проілюстровано в цій притчі. Тому вона не є ілюстрацією того, як Бог поводить зі світом. Він взагалі не має відношення до світу. Він не називає його Своїми рабами в якому б то не було значенні цього слова. Тільки віруючі, посвячені займають це сприятливе становище Божественної спорідненості, і тільки вони маються на увазі в цій притчі. Більше того, притча навіть не розглядає Церкву з погляду первісного гріха. Не може бути мови про те, щоб первісний гріх міг бути анульований завдяки молитві. Покарання за первісний гріх потребувало відшкодування не молитвою грішників, а дорогоцінною кров’ю Христа. Але після того як наші гріхи отримали прощення шляхом відмови від гріха і віри

в Христа, а також через посвячення Господу і зачаття святим духом, ми є Його рабами, і притча відноситься тільки до таких.

Перший раб, згаданий у притчі, був вельми недбалим рабом Бога. Як послідовник Христа, він не виконав вимог. Прийшов час обрахунку. Він усвідомив це і просив Божественної прихильності і милості, обіцяючи зробити все можливе, щоб відшкодувати втрати. Він був почутий; вирок щодо нього був відстрочений. Але коли він пішов шукати свого співтовариша-раба, який заборгував йому дріб’язкову суму, і не хотів змилосердитися над ним, його пан дуже розгнівався і заявив, що з ним теж треба суворо поводитися і не дати йому пощади, бо він не виявив її до свого співтовариша-раба. Ось слова його Пана: “Чи й тобі не належало змилюватись над своїм співтоваришем, як і я над тобою був змилювався?” І він “катам його видав, аж поки йому не віддасть всього боргу”. Належна сума не містить ніякої частини покарання [R4651] за первісний гріх, а лише покарання за упущення, зроблені тим, хто порушив зобов’язання своєї угоди, як і раб, який також був боржником з того часу, як став рабом.

Слова Господа на завершення притчі такі: “Так само й Отець Мій Небесний учинить із вами, коли кожен із вас не простить своєму братові з серця свого їхніх прогріхів”. В іншому тексті наш Господь прищеплює ту саму думку дещо іншими словами, кажучи: “Бо як людям ви простите прогріхи їхні, то простить і вам ваш Небесний Отець”.

Мета і завдання нашого Небесного Отця в такому поводженні з нами, здається, не всім зрозуміла. Справа не в тому, ніби Він хоче помститися. Він не говорить нам: “Якщо ви погано ставитесь до інших, Я буду погано ставитися до вас”. Урок швидше такий: “Я добрий до невячких; Я був дуже милостивий до вас, прощаючи ваш первісний гріх, приймаючи ваше посвячення стати Моїми слугами і приводячи вас в Мою родину. Але Я закликав вас на це становище з особливою метою, і ви не будете придатні і готові до служіння, якого Я бажаю для вас, якщо не засвоїте урок прощення і великодушності. Тому заради вас Я встановлюю правило: Я буду не більше великодушний до вас і ваших недосконалостей, ніж ви великодушні до ваших братів у їхній недосконалості.

Я роблю це для того, щоб навчити вас великого уроку, який не можна добре засвоїти якимось іншим способом. Те, чого Я шукаю у вас як Моїх слугах, – це досконалість за подобою Мого характеру.

Ви занадто схильні дивитися на справедливність Мого характеру, копіювати її і суворо поводитися з іншими, вашими боржниками. Я хочу дати вам зрозуміти, що найвеличніші якості Мого характеру ілюструються з точки зору Моєї любові і співчуття, Моєї доброти і терпіння. Оскільки Я хочу, щоб ви розвивали цю подобу

характеру і досягли такого становища, коли Я зможу використовувати вас у Моїй службі більш повно, тому Я постановляю, що ви повинні прощати і бути милостивими один до одного, як Я був милостивий до вас і як збираюся бути милостивим до вас, якщо ви будете перебувати в згоді з Моїм духом любові і прагнути ходити Моїм шляхом. Я готовий пробачити люблячих і великодушних, які прагнуть копіювати Мій характер; Я готовий бути добрим, великодушним і прощати найвищою мірою”.

R4650 (1910 p.)

ЧЛЕНИ ДОМУ ХРИСТА

ЦЕРКВА Христа – це сукупність осіб, яку можна розглядати з різних точок зору. У “Божественному Плані Віків” ми показуємо на малюнку Євангельський вік і його різні з’єднані елементи. Над лінією посвячення знаходяться два класи, які представляють Велику Громаду і Малу Черідку. Нижче лінії посвячення показаний інший клас – виправдані, які не йдуть далі, щоб завершити своє виправдання посвяченням. Під лінією (рівнем) виправдання показаний інший клас – прихвостні, звані лицемірами. У подальшому розвитку плану ми показуємо ці два класи – виправданих, що не просуюються до посвячення, і “кукіль”, лицемірів. Одні й другі відпадають у цей день утиску, званий часом жнив, відділені від духовних класів, Малої Черідки і Великої Громади.

Однак у Євангельському віці “пшениця” і “кукіль” ростуть разом, і разом вони представляють Боже Царство, як показує Господь Ісус у притчі (Мт. 13). Іншими словами, Бог говорить про Церкву в цілому, включаючи в це означення як менш придатних прихильників, так і повністю посвячених.

Ще раз це показано в Об’явленні, де Господь звертається до Лаодикійської Церкви: “Будь же ревний і покайся! Ось Я стою під дверима та стукаю” (Об. 3: 19, 20). Тим самим Він дає зрозуміти, що з погляду Своєї мудрості Він розрізняє у Своїй Церкві те, що ми, можливо, розрізняємо лише частково, але не в змозі встановити точно і про що не маємо права говорити виразно. Він бачить і вирішує, хто з них повністю посвячений, а хто не повністю. Ми здатні з’ясувати цей стан тільки шляхом розпитування особи. І навіть якщо вона після цього захоче спотворити

свою позицію і заявити, що вона – посвячений віруючий, ми не повинні прийматися судити її або виступати проти її висловлювань, хіба що її плоди зраджують її слова. Господь говорить: “По їхніх плодах ви пізнаєте їх” – не тільки по їхньому *визнанню*, але й по їхніх *плодах*. Але якщо не брати до уваги плоди, здатні завдати шкоди, то ми повинні приймати визнання всіх, хто стверджує, що він віруючий і посвячений. Отже, якщо в Церкві проводяться вибори, до участі в яких можуть бути запрошені тільки посвячені, і є ті, чия зовнішня поведінка моральна і які говорять, що вони посвячені, то ми не маємо права ставати для них судьями, засуджувати їх і говорити, що вони не належать до Церкви. Радше ми зобов’язані приймати їхні голоси як будь-які інші.

ТІ, ХТО СТАНОВИТЬ ЦЕРКВУ ТЕПЕРІШНЬОГО ЧАСУ

У додатковому сенсі всі віруючі в Христа, які наближаються до Господа, які залишили світ і стверджують, що вони мають сполуку з Божим посвяченим народом, які дають докази [R4654] поступу в цьому напрямку, і до яких наближається Господь, можуть вважатися умовними членами Церкви. Господь говорить їм: “Наблизьтесь до Бога, то й Бог наблизиться до вас” (Як. 4: 8). Якщо вони збираються разом з Господнім народом, то результатом може стати їхнє повне посвячення Господу і зачаття святим Духом, що зробить їх Новими Створіннями в Христі. Якщо ж вони не йдуть далі, то не отримують повного виправдання, печаті синівства і відносин Угоди з Господом. Остаточні такі будуть повністю відкинуті. Жнива і процес просіювання – відвіювання “полови” від “пшениці” – віднесе

їх вітром, як Господь представив це в притчі, і вони більше не будуть навіть претендувати на те, щоб належати до справжньої Церкви. Лінія розмежування перед завершенням часу Жнив стане настільки чіткою, що не залишить ніяких запитань з приводу того, хто належить до Церкви, а хто ні.

Переходячи більш конкретно до різниці між “більш ніж переможцями” (Diaglott), “Малою Черідкою”, і переможцями, “Великою Громадою”, ми визнаємо, що ті і інші належать до Церкви Христа, ті і інші представлені в первісному і підготовчому образі Церкви, тобто в образі Пасхи. У ніч переходу, яка образно зображувала цей Євангельський вік і перехід “Церкви Первородних” (Хом.), ми бачимо, що всі первородні Ізраїлю перейшли, і що згодом Господь обмінював цих первородних на плем’я Левія, включаючи не тільки первородних кожної сім’ї цього племені, але й усіх левитів; і так усі з класу левитів перейшли. Потім образи показують нам, що і Мала Черідка, Царське Священство, і Велика Громада, позаобразні левити, є “одновірними [домом віри]”. Одні й другі становлять “Церкву Первородних, записаних на небі” (Євр. 12: 23, Хом.); і якщо їхні імена не будуть стерті, вони залишаться там і матимуть частку в небесній спадщині.

ПОЗАОБРАЗНІ ДВАНADЦЯТЬ ПЛЕМЕН ІЗРАЇЛЮ

Частка кожного з вищезгаданих класів у небесній спадщині показана в Об’явленні 7, де, перш за все, про Малу Черідку сказано, що вона становить Ізраїль – дванадцять племен Ізраїлю. Ті з юдейського народу, хто зберіг свої відносини з Богом, не були відламані від цього становища, а, натомість, були перенесені з природного Ізраїлю і стали ядром духовного Ізраїлю. А так як після цього багатьох із запланованого числа ще належало знайти, Бог, як було показано через пророків, влаштував так, що нестача мала бути заповнена з поган.

Отже, завданням цього Євангельського віку було заповнити ці дванадцять племен поганями, щоб вони зайняли місця юдеїв, які були відламані від цього особливого місця, цього рівня привілеїв. І ми, якщо зробимо своє покликання та вибрання міцним, будемо з цих дванадцяти племен, хоча і не знаємо, до якого племені будемо зараховані.

Для прикладу: людина, яка приходиться на військову службу тут, у Нью-Йорку, може бути скерована в той чи інший полк, який буде час від часу поповнюватися. Так і з нами. Господь у Своїм провидінні заповнює ці племена Ізраїлю, причому загальне число має становити 12 000 на кожне плем’я, або 144 000 в цілому. Для нас може не мати особливої різниці, до якого племені ми належимо, і все ж є невелика ймовірність, що оскільки наш Господь – “Лев, що з племені Юдиного”, то в цьому племені можлива якась особлива градація. Отож Царське Священство може бути розділене на дванадцять різних класів.

На цю тему немає об’явлення, і нам слід “думати не більш, як написано”. Але оскільки ці племена займали різне становище, як показано в пророцтвах про них, то, цілком можливо, що серед святих буде дванадцять різних становищ, рангів.

ВЕЛИКА ГРОМАДА

Крім особливого класу переможців, “більш ніж переможців” (Diaglott), як називає їх апостол, – тих, хто добровільно і охоче віддає своє життя, представляючи свої тіла на живу жертву і виконуючи це посвячення скласти жертву, – існує велика кількість посвяченого Божого народу. Ми не знаємо їхнього числа, так як воно не було визначене наперед, як показано в Об’явленні – “що його зрахувати не може ніхто”. Всі покликані до священства; всі посвячуються бути священиками, але, не зумівши як священики зробити своє покликання та вибрання міцним, багато хто з них відпадає до цього класу Великої Громади. Вони не тільки посвятилися, а й були зачаті святим Духом, тому є Господніми, Його дітьми на духовному рівні. Це ті, хто не відступив у тому сенсі, в якому апостол говорить: “Коли ж він відступить, Моя душа не матиме впадоування у ньому” (Хом.). Ми розуміємо, що апостол має тут на увазі відступлення на погибель – слово “відступати” означає чинити всупереч усім Божим милостям, втрачати всі відносини з Господом, знову повертатися, щоб валятися в грязюці гріха і отримувати задоволення від учинків плоті та диявола – гніву, злоби, ненависті, заздрості, чвар.

Однак ця Велика Громада, яка хоч і не змогла добровільно і з радістю йти вперед для виконання своїх жертв, які обіцяла на основі Угоди, не буде

відкинена, тому що в серці вона далі вірна Господу. Але великий Відкупитель, Голова Церкви буде поводитися з нею по-особливому. Він буде поводитися з нею, як показано в Писанні, таким чином, що відішле її “в пустелю”, у великий “час утиску”, де вона буде мати особливі та суворі випробування, які виразно покажуть її характер і в яких вона має віддати своє життя. Вони або відречуться від того, що Господне, і залишать Його, або багатимуть бути вірними Господу і міцно триматися Його. Якщо вони будуть міцно триматися, то будуть вважатися Великою Громадою, про яку об’явитель говорить (Об. 7): “Потому я глянув, і ось натовп великий, що його зрахувати не може ніхто, з усякого люду, і племен, і народів, і язиків, стояв перед престолом... Оці,.. хто вони?.. Він же мені відказав: Це ті, що прийшли від великого горя, і випрали одіж свою, та вибілили її в крові Агнця. Тому то вони перед Божим престолом, і в храмі Його день і ніч Йому служать”; і дано їм пальмове віття.

Тут ми бачимо велику різницю між цією Великою Громадою духовно зачатих, остаточно переможців, які будуть “перед престолом”, які мають пальмове віття, пальми перемоги, і які виперуть свою одіж і вибілять її в часі утиску, і Малою Черідкою, яка сидітиме з Господом на Його престолі, яка, замість пальмового віття перемоги, матиме *вінці* слави і, замість того щоб служити в Храмі, сама буде Храмом. Про “більш ніж переможців” (Diaglott) написано: “Переможця зроблю Я стовпом у храмі Бога Мого” (Об. 3: 12).

Розмежування (поділ) між цими двома класами в “Церкві Первородних” помітне, як свідчить притча Господа про Мудрих і Нерозумних дів – притча, яка, судячи з опису, має застосування в кінці цього Віку. Відповідно до цієї притчі прийдуть певні випробування. У деяких, хто “пильнує”, каганці будуть наготовані і будуть горіти; вони будуть уважно прислухатися, щоб почути поклик Нареченого, і вийдуть назустріч, долаючи опір, ворожнечу і темінь ночі, крізь які повинні пройти, щоб прийти зі своїм улюбленим Нареченим до Його дому і увійти в нього. Коли остання з цих Мудрих Дів увійде, сказано, що двері будуть замкнені. Під цим ми розуміємо, що двері привілею увійти в цей клас будуть замкнені для всієї решти людства. Але ми повинні

пам’ятати, що всі десять дів представляють Небесне Царство, або, іншими словами, Церкву. Отже, частина цієї Церкви виявиться зовні, коли двері будуть замкнені. Не тільки світ буде зовні, але й Нерозумні Диви, проте їх не треба зараховувати до світу, тому що вони – “Диви”. Ці Диви були пов’язані з Мудрими Дівами і протягом деякого часу між ними не було жодної різниці. Але під час випробування вони не виявилися гідними належати до класу Нареченої.

ТІ, ЯКІ БУДУТЬ МАТИ ЧАСТКУ З ЛИЦЕМІРАМИ

Нерозумні Диви, як показує нам притча, на решті навчатися правильного шляху. Вони здобудуть олію і наготують свої каганці. Іншими словами, вони отримують більшу міру святого Духа, представленого олією, і будуть мати більш ясне світло з Божого Слова, представленого каганцем. Тоді вони наготують свої каганці і вийдуть, щоб також увійти на Весілля. Але вони виявлять, що всі Мудрі Диви увійшли, і двері замкнені. Тоді вони будуть стояти зовні і стукати, кажучи: “Пане, пане, відчини нам” (Мт. 25: 11); ми також хочемо належати до класу Нареченої; ми також хочемо увійти в небесну славу. Однак Господь відповість їм і скаже: “Не знаю Я вас”. Я вас не впізнаю. Я впізнаю тільки одну “Наречену”. Мій клас Нареченої вже увійшов, і Я не можу вважати інших Нареченою. Вони відійдуть у час утиску, щоб випрати свою брудну одежу і вибілити її.

Цей час утиску, як ми розуміємо, є великим “часом утиску”, що приходить на світ. Він буде і на цей клас Великої Громади, яка не “зможе уникнути всього того, що має відбутись”, що приходить на землю. Господь пророко попереджає нас про деяких таких і застерігає, кажучи: “Моліться, щоб змогли ви уникнути всього того, що має відбутись, та стати перед Сином Людським” (Лук. 21: 36). Мала Черідка пильнує, уникає цього і постане перед Сином Людським, отримавши схвалення, і буде прийнята як Наречена Христа. Але Велика Громада, хоча й посвячена, духовно зачата і ніколи не відрікалася від Господа, не має належного завзяття і духа *самопожертви*, і їй не буде дозволено увійти з класом Нареченої. [R4655] Її проженуть і “визначать долю її з лицемірами”.

Однак вони не лицеміри, але оскільки час утиску є саме для лицемірів, вони будуть мати

свою частку разом з лицемірами. Притча нічого більше не говорить нам про них, але нам показано в іншому місці (Об. 7), що в цей час утиску вони “виперуть одіж свою та вибілять її в крові Агнця”. Як наслідок, вони отримають пальмове віття і місце перед престолом, щоб служити Богу в Його Храмі.

“ЦАРСЬКА ДОЧКА І ДІВЧАТА, ПОДРУГИ ЇЇ, ЗА НЕЮ ПРОВАДЖЕНІ”

Цю ж думку ми знаходимо в Псалмі 45, де зображений кінець цього віку. У ній наш Господь показаний як великий Цар у славі. Церква, Мала Черідка, зображена як Наречена, а Велика Громада – як дівчата, її подруги, за нею проваджені. При цьому нам також сказано, що Наречена буде мати особливу прикрасу, буде особливо гарною, і їй буде надано особливу перевагу. Інше місце Писання каже нам, що є тільки одна Наречена Христа: “Та єдина вона ця голубка моя, моя чиста! У неньки своєї вона одначка” (Пісня 6: 9). Повернемось до Псалму 45. Нам сказано, що після того як Наречена, одягнена в золотий одяг і віссон, буде прийнята Царем, Дівчата, її подруги, також будуть приведені перед Царя і увійдуть до Палацу. Це повністю відповідає звичаю старовини, згідно з яким коли брали дружину, батько дарував дружині служницю, яка супроводжувала свою пані і була близько пов’язана з нею. Іноді дарували більш ніж одну служницю, як показано в цьому псалмі.

Отже, якби Наречений посилався на свою сім’ю, то, кажучи про свою дружину як про одну особу, він згадав би як частину своєї сім’ї, свого дому, її подруг-служниць. Так і в цій сім’ї Христа. Не тільки Наречена повинна бути Тілом Христа, Нареченою Христа і співспадкоємицею з Ним, але й Дівчата, її подруги, які йдуть за нею, будуть членами Його загальної сім’ї, Його дому, почесними слугами, але не на рівні Нареченої, яка розділить славу, честь і природу Нареченого.

НІ СВЯЩЕНИКИ, НІ ЛЕВИТИ НЕ МАЛИ СПАДЩИНИ В ЗЕМЛІ

В образі Священства і левитів Аарон і його сини становили Священство, і тільки вони мали відношення до жертвоприношення в День Примирення, тільки вони мали особливі права і привілеї. Однак ні священники, ні левити не мали спадщини в землі разом з іншими (4 М. 18: 20; 5 М. 18: 1, 2). Таким чином, ще раз був

показаний факт, що ця Велика Громада, представлена левитами, а також Мала Черідка, представлена священиками, не матимуть спадщини в земних обітницях, у земнім володінні, у земній реституції. Їхня спадщина буде на духовному рівні, іншому, відмінному від усієї решти світу, який тоді отримає благословення *під керівництвом* Царського Священства і цієї громади левитів, наставників. У випадку з левитами ми пам’ятаємо, що вони були відокремлені для служіння Намету. Велика Громада, як сказано, служитиме в храмі, а клас священиків, Мала Черідка, як ми говорили раніше, сама є Храмом. Іншими словами, клас Великої Громади буде класом слуг на духовному рівні, як це було в образі. Господь сказав до Аарона, що Він дав усіх левитів за слуг священикам в їхньому служінні, так що ці два образи відповідають один одному.

Переходячи, нарешті, до запитання, ми бачимо, що в даний час нам не слід занадто ретельно намагатися вирішувати, хто буде належати до класу Нареченої, а хто – до Великої Громади, оскільки всі є членами *Еклесії*. Ми повинні, як сказано в Писанні, “ходити сумирно”, щоб самим не стати негідними великої нагороди. Ми повинні вірити, що ми можемо бути серед тих, хто “більше, ніж переможці” (Diaglott), хто, ревно віддаючи своє життя жертвним чином, буде визнаний гідним бути Царським Священством, щоб “сісти на Його престолі з Ним, як і Він переміг був, і з Отцем Своїм сів на престолі Його”.

Отже, якщо розглядати Церкву як тих, хто *остаточно* буде прийнятий до Священства, то вона складається тільки з класу Нареченої і нікого іншого. Однак з іншого погляду ми можемо говорити про весь дім віри, який містить як Велику Громаду, так і Малу Черідку, справжню Церкву Первородних, позаобразних левитів. Апостол говорить про Церкву в її *нинішньому* стані: “Ви – Священство Царське”, маючи на увазі, звичайно ж, те, що є кінцевою метою, кінцевою надією, яка лежить перед усіма нами, незалежно від того, чи зробимо ми наше “вибрання міцним” чи ні. Ще апостол Павло говорить про Церкву і уподібнює її до членів людського тіла: “Бо око не може сказати руці: Ти мені непотрібна; або голова знов ногам: Ви мені непотрібні”, тому що кожен член необхідний (1 Кор. 12: 21). Ми розуміємо, що апостол тут говорить про всіх

посвячених, не роблячи особливої різниці між Малою Черідкою і Великою Громадою. Дійсно, в даний час ми не правомочні проводити таку різницю або такий поділ. Це однозначно

Господня справа в той час, в якому ми живемо, в час жнив, і Він відділить тих, хто приносить жертву, від тих, хто не приносить.

R4653 (1910 p.)

ЩОБ ГРІХИ БУЛИ СТЕРТІ

“Тож покайтеся і наверніться, щоб ваші гріхи були стерті; і щоб так прийшли від Господа часи відпочинку”

(Дії апостолів 3: 19, Хом.).

ВВАЖАЄТЬСЯ, що всім, хто залишив гріх, хто прийняв Христа і повністю посвятився Божественній волі, а також був прийнятий Богом через зачаття Духом, гріхи є прикриті, захищені від Божественного погляду. Що стосується Нових Створінь, то вони не чинять гріха. Що ж стосується їхньої плоті, через яку вони в даний час мають єдину можливість вести свідоме існування, то в цьому відношенні вони недосконалі. Ці недоліки плоті, які існують всупереч бажанню, прикриті, образно кажучи, приписаною їм Весільною Шатою Праведності Христа. Церква, однак, не думає залишатися завжди в цьому стані приписаної праведності, а сподівається остаточно здобути дійсну праведність. Господнє Слово гарантує, що такою буде частка Церкви завдяки її участі в “Першому Воскресінні”, “Його воскресінні”.

Коли посіяне в немочі буде підняте в силі, коли посіяне в безчесті буде підняте в славі, коли посіяне як звичайне тіло буде підняте як духовне тіло, тоді, якщо йдеться про Церкву, гріх буде стертий у найбільш абсолютному і повному значенні, але не раніше. У даний час гріхи Церкви *прикриті*, завдяки Божественному влаштуванню, великим Заступником, Ісусом. Отже ми бачимо, що коли гріхи Церкви будуть стерті, це дасть їй перевагу над усім світом людства; і після того як її гріхи будуть стерті в “Першому Воскресінні”, почнеться реституційна праця для всього Ізраїлю і через нього для всього людства.

НОВА УГОДА БУДЕ ІЗРАЇЛЬСЬКОЮ

Може виникнути запитання, чи не є ці два тексти (Рим. 11: 27; Дії 3: 19, 20) доказом того, що Нова Угода буде укладена лише після завершення жертви всіх членів Тіла Христа, після того як заслуга жертви Христа буде застосована в кінці Євангельського віку за весь світ?

Ці тексти, як і багато інших, найбільш переконливо доводять, що Нова Угода може вступити в силу для народу Ізраїлю тільки в кінці цього Євангельського віку. Ми повинні пам’ятати, однак, що Господь передбачив особливий порядок, завдяки якому всі “покликані” цього Євангельського віку можуть вступити у відносини Угоди з Ним через Христа, через віру в дорогоцінну кров і посвячення до самої смерті, через виправдання заслугою великого Заступника. Однак вони не могли би підтримувати свої відносини Угоди з Богом, якби не їхній привілей приходити до Престолу небесної благодаті і там отримувати милість через клопотання їхнього Заступника за ті провини, які мимоволі є їхніми як Нових Створінь.

Вираз Нова Угода не стосується нікого іншого з людства, окрім юдеїв, і неправильно казати, що Бог укладе Нову Угоду з рештою людства. Як дає зрозуміти апостол, слово “Нова” тут має на увазі попередню Угоду, яка вважалася Старою, і ця Стара Угода не була укладена з іншими націями або народами, окрім юдеїв, про яких Бог сказав, що Він “міцно за руку їх узяв, щоб їх вивести з краю єгипетського. Та вони поламали Його Заповіта” (Єр. 31: 32). Отже, ми повинні розуміти, що всі посилання на Нову Угоду – це посилання на Божу домовленість з юдейським народом, яка замінить стару домовленість за участю Мойсея, умовами якої вони все ще засуджені й зв’язані. З допомогою цієї Нової Угоди (яка заміщає попередню) Бог незабаром звільнить юдея від осуду Старої Угоди.

Попутно іншим народам буде надано привілей увійти під ті ж закони й постанови з буквральним Ізраїлем і мати участь з ним у тому, що їхні гріхи будуть стерті і вони будуть відновлені до Божественного образу, а значить, до повної єдності, спільності і відносин Угоди з Богом, які всі зможуть підтримувати, якщо захочуть, протягом усієї вічності. Але ми бачимо, що деякі з тих, хто буде таким чином приведений до відносин Угоди і переданий Богу в кінці Тисячолітнього віку, не зможуть зберегти цих відносин; і що під

час випробування, пов'язаного зі звільненням сатани в кінці тисячі років, деякі проявлять нелояльність, втраять це становище і знову потраплять під осуд смерті – “Другої Смерті”.

ГРІХИ БУДУТЬ СТЕРТІ

Те, що гріх буде стертий, не обов'язково означає, що *розпізнавання* гріха буде стерте. Ми можемо швидше припустити, що протягом усієї вічності цей великий заколот, цей бунт – панування гріха і смерті протягом 6000 років на цій землі – буде постійним уроком для всіх Божих створінь у всьому Його Всесвіті. Дійсно, про Ізраїль сказано: “Гріхів та несправедливостей їхніх Я більш не згадаю”, але це слід розуміти в тому сенсі, що їхні гріхи Господь більше не буде пам'ятати в значенні засудження. У цьому, а також у кожному поганому і небажаному сенсі ці гріхи більше *не будуть* згадуватися. Але як уроки надзвичайної гріховності гріха, уроки Божої Справедливості в покаранні за нього, а також уроки Божої любові в наданні відкуплення від нього – в цьому сенсі гріх, безсумнівно, запам'ятається назавжди.

ПОСТУПОВЕ І ЗАВЕРШЕНЕ ВИПРАВДАННЯ

ПОДВІР'Я і Намет цілком властиво можна розглядати з двох різних точок зору, одна з яких представляє собою остаточне здійснення образно показаних речей, а інша – тимчасове здійснення цих речей і просування до їхнього повного завершення. Наприклад, не кожен, хто посвячується до смерті і переходить за першу завісу посвячення в Святиню, тобто стан духовного зачаття, буде священиком, і все ж тільки священикам дозволялося бути в Наметі. Ті, які зараз входять у цей Намет через посвячення, але не стають священиками, не зможуть утримати свого становища в цьому місці. Вони прагнуть жити відповідно до свого посвячення, але їм це не вдається. Тому вони не в змозі зберегти свого становища священиків, а відступають назад і стають левитами.

Так само деякі входять на Подвір'я, намагаючись бути позаобразними левитами, але не здобувають усіх привілеїв левитів, оскільки не підпорядковують своє життя всьому, що вимагається від левитів. Такі, вважається, увійшли в стан Подвір'я на деякий час, однак, не йдучи далі і не посвячуючись, втрачають своє становище, сподіване становище левитів. Оскільки

Отже, сенс, в якому цей текст стосується того, що гріхи будуть стерті, наступний: Гріх і недосконалість записані у наших смертних тілах. Гріх не тільки накладає на нас свою важку руку через смерть – руйнування нашого фізичного організму в цілому, – але й залишає свій слід перш за все на розумі й на обличчі, як показнику характеру. Таким чином, стерти гріх, тобто підняти людей з гріха, з недосконалості, з порочного стану буде означати підняти їх до всіх тих славних прикмет серця, розуму та тіла, які були часткою батька Адама на початку, коли він мав Божий образ і подобу.

Коли йдеться про Церкву і її зміну в “Першому Воскресінні”, то це стирання не буде повільним і поступовим процесом, а миттєвим стиранням. Її зміна відбудеться “раптом, як оком змигнути, при останній сурмі”. Апостол говорить нам, що зміна, яка відбудеться з Церквою, буде славною; що ми будемо подібні до Того, Хто є “образом істоти Його”. Ми побачимо Його таким, яким Він є, і розділимо Його славу.

R4659 (1910 p.)

спочатку це лише тимчасове становище, вони повинні відповідати певним вимогам, щоб зробити його міцним, щоб зробити своє вибрання як левитів стійким, безумовним, тривалим.

КРОКИ, НЕОБХІДНІ ДЛЯ ТОГО, ЩОБ СТАТИ ЛЕВИТОМ

Той, хто робить перший крок віри, хто залишає гріх, підходить до жертovníка, а тоді йде до умивальниці, безсумнівно, дає свідчення того, що він хоче бути одним з класу левитів. Але поки що він є членом цього класу левитів тільки в тимчасовому, сподіваному значенні. Левити повинні йти далі, а не тільки повірити в Христа і залишити гріх. Кожен левит образно повинен отримати олію помазання на своє вухо, на великий палець руки і великий палець правої ноги. Він повинен так само посвятитися, як священики. Щоб служити, він повинен бути *повністю* посвячений. Тому той, хто просто залишив гріх, але в позаобразі не отримав визнання святого Духа ні на вусі, ні на великому пальці руки або ноги, не став левитом у самому повному розумінні цього слова; і якщо він не піде далі і не стане левитом сповна, то з часом не буде мати права на будь-яке місце в стані

Подвір'я, коли час випробування покаже, що він не йшов далі, щоб довести, щоб здійснити своє посвячення як левит.

Що ж необхідно для того, щоб стати левитом? Ми відповідаємо, що для левита необхідно те саме посвячення, що й для священика, і ті, які стануть левитами, повинні посвятитися до самої смерті; і якщо їм не вдасться стати священиками, то лише тому, що вони не виконують цього посвячення до смерті. Та навіть втративши своє становище священиків, вони, зберігаючи віру і певну міру слухняності, зараховані до дому віри, образно представленою левитами. Іншими словами, клас "Великої Громади" – це клас левитів, і ніхто не може належати до класу "Великої Громади", якщо він не посвятився. А позаобразним левитом він вважається тільки тому, що не зміг належати до священицького класу, класу жертводавців. Той, хто ніколи не прийшов до того, щоб посвятитися, ніколи не отримує повноти виправдання в теперішньому житті. Його надія буде такою ж, як решти світу, а саме, надія на дійсне виправдання в Тисячолітньому віці – реституцію. Іншими словами, це питання віри-виправдання є лише додатковою рисою, пов'язаною з посвяченням до смерті – з обранням особливого класу, поклик до якого зараз відбувається. Приписувати виправдання будь-кому іншому було би вкрай невігідно для такого.

ЗАСЛУГА ХРИСТА НЕ ПРИПИСАНА ДО ПОСВЯЧЕННЯ

Використаймо таку ілюстрацію: брату А було *зараховано повне виправдання*, і він був представлений Отцю. Припустимо, що потім брат А не зміг зберегти свого виправданого становища. У результаті він піде на Другу Смерть, тому що в цій вірі-виправданні Христос дав йому *все*, що міг. Після цього йому більше нічого буде дати. Він не може прийти разом зі світом і отримати частку у виправданні світу. Тому Господь влаштував так, щоб ніхто не мав цього повного виправдання-віри, крім тих, які спершу залишили гріх, увірували в Господа Ісуса Христа і на цій підставі (що вони залишили гріх і мають віру в Христа) представили своє тіло Богу на живу жертву. Боже приготування для таких полягає в тому, що тепер настає черга Христа, і те, чим вони раніше задовольнялися у своїх відносинах з Богом і т. д., досягає своєї

дійсної повноти, коли Христос приписує Свою заслугу тому, що вони повністю посвятили до смерті – їхньому земному життю, їхній земній природі. Він приписує їм Свою заслугу в ту мить, коли вони віддають себе, і в цю ж мить Отець приймає жертву і запечатує, тобто показує Своє прийняття, наділяючи святим Духом, даючи їм зачаття до нової природи. Так ось, ніхто сьогодні не отримує виправдання в повному сенсі, крім тих, хто посвятився і був прийнятий, і вони ніколи не зможуть повернути собі земні права, тому що від них відмовились.

Думати, що хтось у цьому віці буде виправданий і тільки збереже виправдання, тоді як інші будуть посвячені, це думати, що Бог покликав два класи, чого Він не зробив: "Як і були ви покликані в одній надії вашого покликання". Єдина надія і єдине покликання Церкви є до членства в Христі, до того щоб належати до Царського Священства.

Ті, хто просто вірить, але не зумів віддати своє земне життя, свою земну природу, не отримають нову природу, і з часом матимуть всі права цієї земної природи в Тисячолітньому віці на умовах та вимогах, які Бог передбачив для всього людства. Вони як і раніше належать до людської сім'ї, за яку Христос помер. Коли прийде час, щоб Він застосував Свою заслугу за Ізраїль і за всі покоління землі, які стануть ізраїльтянами, вони також будуть враховані. Єдиними, хто не буде врахований при цьому, будуть ті, хто в цьому Євангельському віці прийняв Христа вірою, посвятився і, померши для всіх земних інтересів, був зачатий святим Духом. Всі інші будуть мати частку в тому, що великий Божий план передбачає для реституції і що вступить в силу, як тільки Первосвященик вдруге покропить кров'ю в позаобразному значенні за Ізраїль і весь світ.

Чи не правда, – запитає хтось, – що ніхто не може перейти від *смерті в життя*, поки він не посвятився і поки його виправдання не стало життєво важливим? Так, – відповідаємо ми. Ніхто не переходить "від смерті в життя", поки він не посвятиться, поки Христос не припише Свою заслугу цьому посвяченню, і поки Отець не прийме його. Тоді він переходить "від смерті в життя". Апостол говорить: "Ми знаємо, що ми перейшли від смерті в життя, бо *любимо*

братів”, і він, очевидно, говорить виключно про клас Церкви. [R4657]

“КЛИЧЕ НЕІСНУЮЧЕ, ЯК ІСНУЮЧЕ”

Знову ж таки, хтось може запитати: як зрозуміти порівняно з вищесказаним наступні слова: “Бог же не є Богом мертвих, а живих”? (Лк. 20: 38). Наш Господь не говорив про речі, як вони є насправді, а пророко звертався до кінця Віку. Як ми пам’ятаємо, у той час, коли це було сказано, Господь мав на увазі слова Бога, що Він є “Богом Авраамовим, і Богом Ісаковим, і Богом Якововим” (Лк. 20: 37; Рим. 4: 17). Авраам, Ісак і Яків були мертві; вони були членами засудженого роду Адама і знаходилися в гробі, а Христос ще не помер. Тому вони не були виправдані до життя, і слова Єгови слід було сприймати тільки в пророчому значенні. Якщо враховувати те, що Він мав намір зробити, то вони будуть мати життя, і Він є їхнім Богом, адже Він не міг говорити про Себе як про Бога тих, хто буде знищений Другою Смертю, хто помре немов тварина (2 Петр. 2: 12).

Відколи ми починаємо наближатися до Бога, ми в тій же мірі можемо відчувати полегшення, тому що розуміємо, що Він милостивий і великодушний; і Святе Письмо запевняє нас, що наскільки ми наближаємося до Нього, настільки Він буде наближатися до нас. Таким є стан усіх, хто наближається до Бога, “чи Його не відчують і не знайдуть”, і бажає знати Бога,

виконувати Його волю і бути в згоді з Ним. У них є певна міра миру, певна міра радості, певна міра благословення. Вони йдуть у правильному напрямку. Але одна справа – йти в правильному напрямку, і інша – дійти до потрібного місця. Вони не дійдуть до потрібного місця, поки не пройдуть весь шлях до повної віри, до повного послуху і прийняття Господньої пропозиції, що якщо вони хочуть бути Його учнями, Його послідовниками, вони повинні “взяти свій хрест”, піти слідом за Ним, і, як каже апостол, представити своє тіло на жертву живу, святу і приємну Богові, як своє розумне служіння. Про цей клас дійсно можна сказати: “Тож немає тепер жодного осуду тим, хто ходить у Христі Ісусі” (Рим. 8: 1). Вони ходять у Христі Ісусі в тому значенні, що увійшли в ці відносини зачаття Духом і членства в Його Тілі. Вони ходять не за плоттю, а за Духом, бо були зачаті святим Духом. Інші, які залишають гріх і звертаються до Бога, але ніколи не посвячуються, далі знаходяться під Адамовим осудом, тому що вони ніколи не уникнули осуду, якому підлягає світ, і зараз є тільки один шлях, яким ми можемо його уникнути – встановлений порядок цього Євангельського віку, що ми повинні не тільки увірувати, але й посвятитися. Так нам є приписана заслуга Христа.

R4656 (1910 p.)

ЧИ Є СМЕРТЬ КІНЦЕМ ІСНУВАННЯ?

ІСКРА тваринної енергії, яку Бог дав Адаму, яку той, у свою чергу, передав своєму потомству, і яка була втрачена для нього і його нащадків у результаті акту непокори, покидає особу, коли та вмирає, у такому ж абсолютному значенні, як вона покидає тварину. Але слово “життя”, як воно використовується в багатьох випадках, має на увазі не просто іскру тваринної енергії, а є синонімом *душі, істоти*.

Згідно з Божим задумом і влаштуванням ця *істота* в мить смерті не зникає назавжди, тому що Бог забезпечив їй майбутнє. При цьому не залишається ніякої чуттєвої істоти, наділеної свідомістю, чи знанням, чи сприйняттям болю або радості, чи будь-яким іншим досвідом. Боже-ствений Творець, Який першим дав існування, сповістив, що у випадку з Адамом і його дітьми Його мета – надати Відкупителя, через Якого

всі можуть бути відновлені так само повністю, як було до того, як вони потрапили під вирок смерті. Світ, який не визнає Бога, ні Його силу, і не знає нічого про обітницю воскресіння через заслугу викупної праці Христа, може цілком виправдано говорити про померлу людину, що вона зникла назавжди, немов мертва тварина; і такою є точка зору агностика. Але віруючі, наставлені Богом про Його цілі у Христі, про остаточне воскресіння мертвих і про можливість вічного життя для кожного, повинні розглядати це питання з тієї ж точки зору, з якої розглядав його наш Господь, коли сказав: “Бо всі в Нього [Бога] живуть” – тобто, Бог ставить за мету їхнє пробудження і говорить про нинішній стан Адамової смерті просто як про припинення життя, а не як про зникнення.

ЧИ ПЕРЕСТАВ ХРИСТОС ІСНУВАТИ ПІД ЧАС СВОЄЇ СМЕРТІ?

Хтось може запитати: хіба наш Господь не перестав існувати від часу Своєї смерті до Свого воскресіння? Святе Письмо говорить нам, що чоловік Ісус Христос дав Себе на викуп за всіх – як відповідну ціну. Потім воно говорить, що “Христос був умер ради наших гріхів” і “встав третього дня” (Кул.). Але ми не вважаємо, що Той, Хто був піднятий, був таким самим у всіх відношеннях, як Той, Хто помер. Він був “умертвлений тілом”, але “духом оживлений [став живим]”. Отже, у Його випадку справу можна розглядати з цих двох точок зору, а саме: Він *помер* у плоті, як людина, і як людина більше ніколи не повернувся до життя і ніколи не має наміру знову використовувати для себе ці людські якості. Він був піднятий з мертвих як Дух – “Господь же то Дух”, – і цю славу Духовну Істоту “Бог повищив... та дав... Ім’я, що вище над кожне ім’я”. Він є Тим, Хто в кінцевому підсумку благословитиме світ; у Нього є повноваження виконати цю велику працю свого часу.

Ця сила і повноваження ґрунтуються на факті Його жертви. Людську природу, яку Він віддав у *смерті*, відмовившись від неї, Він повинен у кінцевому підсумку дати Адаму і всьому його роду на підставі твердження апостола, що “смерть бо через людину, і через Людину воскресіння мертвих”, і “так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть” – всі, хто прийде до єдності й згоди з Богом через Христа в тому віці, тобто в Тисячолітньому віці.

Ми бачимо, що Церква (Тіло Христа) має *тепер* приписану заслугу Його жертви, яка покриває всі її недосконалості та недоліки, дозволяючи їй приносити жертву, прийнятну для Бога, святу в Його очах, щоб ми, страждаючи разом з нашим Господом, могли вважатися гідними царювати з Ним.

Ми бачимо, що згідно з Божим задумом наш Господь Ісус повинен був спочатку принести в жертву Свою людську природу в Йордані. З того часу Він вважався мертвим – усі три з половиною роки Свого служіння, а також протягом трьох днів перебування в гробі. Він був мертвий у тому, що стосувалося Його земного життя, тому що Він повністю відмовився від нього. Під час Його посвячення Бог дав Йому

святий Дух, і Святе Письмо *пояснює*, що надання святого Духа означало зачаття духом до нового життя. Іншими словами, там почалося нове життя. Це нове життя розвивалося протягом трьох з половиною років. Так і з нами. З часу, коли ми посвячуємося і отримуємо зачаття святим Духом, це нове життя розвивається і прогресує, тільки у нашого Господа прогрес був набагато швидшим у благодатях, у всякому пізнанні та злагоді з Отцем, у розвитку Себе як Нового Створіння і в перенесенні всіх необхідних випробувань і тестів, тому що ми обмежені недосконалостями плоті, а Він був досконалий.

ЖИТТЯ ПЛОТІ І ЖИТТЯ НОВОГО СТВОРІННЯ

І як з нами вірно те, що Нове Створіння процвітає настільки, наскільки старе створіння вмирає, так було і з нашим Господом Ісусом. Він наближався до досконалості як Нове Створіння з кожним випробуванням і з кожною перемогою. Він наближався до того критерію, який Отець мав схвалити у великому Первосвященнику і Голові Нового Створіння, аж у часі Його смерті пролунало: “Звершилось” – завершилось Його жертвоприношення плоті, і на хресті дійсно припинилося життя, яке Він посвятив у жертву три з половиною роки тому і яке в той час вважалося померлим. Нове Створіння з’явилося на світ через народження у воскресінні на третій день, але воно існувало в Божественних очах, “вона бо [смерть] тримати Його не могла”. Все було в згоді з Божественним планом. Оскільки Він *народився* з мертвих на третій день, то *зачаття* повинен був отримати до цього народження, і Його зачаття, як ми бачили, було в Йордані, коли Божий Дух зійшов у вигляді голуба.

Отже, переходячи до безпосереднього запитання, можна сказати, що є дві точки зору на цілу справу, і ігнорувати будь-яку з них було би нерозумно. У тому, що фізично наш Господь помер, втратив іскру життя і все свідоме існування такою ж мірою, якою втрачають його інші або втрачала коли-небудь будь-яка тварина, не може бути ніяких сумнівів. Але важливим є пункт, який стосується Його *душі*, або *істоти*. Він ніколи не втрачав Свого *права на життя*, і саме тоді, коли Він посвятив його до смерті, Отець дав Йому нове життя, і цим життям воскресіння Він жив протягом трьох з половиною років Свого служіння. Нове Створіння вважалося

живим з Божественної точки зору, і в образі Він показаний як великий Первосвященик у Святині, що приносить кадило. Так і з нами, Його послідовниками. Ми вважаємося піднятими разом з Ним з того часу, як ми посвячуємося і зачаті святим Духом. Ми не тільки *померли* з Ним, але й будемо *царювати* з Ним, і ми підняті з Ним через віру в діяльність Божої сили. Якби

ми втратили віру в цю діяльність Божої сили, ми б зайняли місце зі світом, тому що він ігнорує цю силу. Ми повинні зберігати становище віри і, визнаючи факти щодо реальної іскри життя та її зникнення, визнавати також Господнє Слово і вважати, як вважає Бог, речі, які ще не завершені, немовби вони були завершені.

R4657 (1910 p.)

ІСПОВІДУВАННЯ БОЖОГО СИНА МАТВІЯ 16: 13-28

Заголовний текст:

“Ти – Христос, Син Бога Живого”.

НАШ Учитель, мудро і з притаманною Йому скромністю, не наважувався заявити про Свою велич. Він дозволив Своїм учинкам промовляти і звіщати учням, що Він від Бога вийшов і прийшов, і що в чиненні чудес, і особливо у Своїх навчаннях, Він був Перстом Божим і Його словесним знаряддям. Іван Христитель був посланий, щоб стати Його особливим предтечею. Саме він сповістив, що Ісус – “Агнець Божий, що на Себе гріх світу бере”. Саме він сповістив, що Учитель настільки більший від нього, що він не гідний зігнутися і розв’язати Його сандалі.

Але після того як Іван засвідчив про Нього, сказавши: “Це Той”, і сповістив, що бачив святий Дух, який зійшов на Ісуса немов голуб, і що це був знак, даний йому, щоб він міг дізнатися про Його Месіанство, прийшов час для Учителя виразно звернути на цю річ увагу Своїх послідовників. Івана вкинули до в’язниці, а потім обезглавили. Виповнилося Іванове пророче свідоцтво, яке він сказав про Ісуса: “Він має рости, я ж маліти”. Мисія Ісуса і Його апостолів з кожним днем ставала все більш помітною, і ті, хто раніше говорив про Івана, тепер запитували про Ісуса: Чи Він Пророк, посланий Богом, а може Він – Месія? Чи справді правителі знають, що Він – Месія, чи ні? Справді, “не може ніхто [R4645] таких чуд учинити,.. коли [якимось особливим чином] Бог із Ним не буде”.

“А ВИ ЗА КОГО МЕНЕ МАЄТЕ?”

Спочатку наш Господь поцікавився загальною думкою людей про Себе. Він зробив це не тому, що не знав цього, але щоб повернути думки Своїх учнів. Вони відповіли, що деякі думають, що Він – Іван Христитель; інші вважають, що Він – один із пророків. Ідеї язичників поступово

знаходили собі шлях серед юдеїв. У цих відповідях бачиться цілком небіблійне вчення про перевтілення. Усі відповіді, звичайно ж, були неправильними, бо всі пророки були мертві і не могли з’явитися знову до воскресіння. Потім наш Господь прямо поставив запитання Своїм вибраним послідовникам: “А ви за кого Мене маєте?” Відважний св. Петро швидко відповів від імені всієї громадки: “Ти – Христос [Месія], Син Бога Живого”. Це була саме та відповідь, яка повинна була пролунати. Це була правда, але наш Господь не наважувався подати її, тому що краще було, щоб вона виходила від самих учнів, а потім отримала Його схвалення. На це Він відповів св. Петру: “Блаженний ти, Симоне, сину Йонин, бо не тіло і кров тобі оце виявили, але Мій Небесний Отець”.

Ні, св. Петро не отримав особливого видіння або об’явлення, проте такий великий духовний факт, як той, про який ішла мова, міг бути належним чином оцінений тільки тими, хто був особливо привілейований Отцем. Цілком очевидно, що той же принцип діє і зараз, бо ми читаємо: “Ніхто бо не може до Мене прийти, як Отець, що послав Мене, не притягне його”. Перш за все ми притягнені і покликані Отцем до того часу, як приймемо Його благодать у Христі, посвятимо себе виконанню Його волі і отримаємо дух прийняття в Його сім’ю як Божі діти. Потім ми є віддані в школу Христа, щоб вчитися в Нього. Давайте засвоїмо урок, що особливі благословення завжди приходять не тільки від віри в Христа, але й від ісповідання Його іншим і перед іншими.

СВ. ПЕТРО – СКЕЛЯ – КЛЮЧІ

Згідно з перекладом з грецької наш Господь відповів Петру: “Ти – Петро [камінь], і на скелі цій побудую Я Церкву Мою” (Дерк.). Скеля, на якій будується Церква, – це ісповідання, яке зробив

св. Петро. Сам св. Петро не був цією скелею, а був одним з живих каменів, збудованих вірою на скелі правди. Це був той самий апостол, який так гарно пояснив усю річ, запевняючи нас, що всі посвячені віруючі є “живим камінням” у храмі Бога, основа та верхній камінь якого – Христос, в якого ми будуємося разом через діяльність святого Духа” (1 Петр. 2: 4-7).

Вираз “На скелі цій побудую Я Церкву Мою, і ворота пекла [гадес] не подолають її” (Дерк.) часто розуміють неправильно. Ворота пекла – це не ворота в якийсь місце тортур і не ворота в чистилище. З грецької це означає “ворота *гадес*”, а *гадес* означає стан смерті. Цей уривок можна було би перекласти так: “Ворота гробу не подолають її”. Тобто, Ісус Христос запрошує Церкву *померти* разом з Ним, взяти участь у Його жертві, у Його смерті, і хоча, здавалося, ворота *гадес* здолали Церкву, Божий народ, на протязі більш ніж вісімнадцяти століть, все ж ми маємо запевнення, що вони не будуть долати вічно. Учитель стверджує, що Своєю смертю Він став Господом усіх і має ключі від смерті й *гадес*. Він має право відкрити *гадес*, гріб, і покликати всіх, хто зійшов до нього. Він запевняє нас, що зробить це, кажучи: “Всі, хто в гробах, Його голос почують і повиходять”.

Однак протягом усіх цих століть була потрібна віра, що Його послідовники, *вмираючи* з Христом, будуть жити з Ним, – що, розділивши з Ним Його смерть, вони розділять з Ним Його воскресіння до слави і честі, як личить Боже-ственній природі. Отже, слова нашого Господа означають, що буде воскресіння з гробу, а оскільки Церква повинна бути “свого роду першими плодами з-посеред Його [Бога] створінь” (Як. 1: 18, WTB; Об. 14: 4), то її воскресіння посередньо означає підняття людства, відкриття гробу для кожного члена людської сім’ї.

Вручення “ключів” Царства св. Петру не має ніякого відношення до замків і затворів небес, над якими св. Петро – доглядач. Церква в даний час є Царством Небес у його підготовчому, зародковому стані, і св. Петро мав привілей виконати працю відчинення для Євангельської Церкви. Він відчинив двері для юдеїв в П’ятидесятницю, коли, як словесне знаряддя Господа, оголосив значення благословення П’ятидесятниці і надій, відчинених у той час для кожного юдея, який приходить особисто до членства в Христі. Він

використав другий “ключ”, щоб відчинити ті ж привілеї Царства поганам, у тому значенні, що, коли прийшов час Корнилію, першому наверненому поганину, бути прийнятим, св. Петро виконав цю працю. Проповідуючи Корнилію Євангеліє і охристинивши його в Христа, він відчинив двері поганам, як наш Господь провістив у словах цього уроку.

Доручення св. Петру, що все, що він зв’яже на землі, буде зв’язане на небі, і що він розв’яже на землі, буде розв’язане на небі, є тим самим, яке було дане іншим апостолам (Див. Мт. 18: 18). Це, звичайно, не означає, що Господь передав справи св. Петру і зробив його Господом неба і землі, або що один або всі апостоли удостоїлися такої честі. Це просто означає наступне: Бог має намір використовувати Своїх апостолів і так підтримувати їхні руки у всіх справах, щоб вся Церква могла мати до них довіру і могла визнавати їхні вчення як від Бога. Якщо вони ствердили, що деякі з заповідей юдейського Закону не зобов’язували християн, то ми повинні знати, що їхні твердження були правдивими, і що таке звільнення, така зміна визнається і на небесах. І якщо вони зв’язали певні доктрини і вчення, ми повинні знати, що вони зв’язані і міцно утверджені на небесах. Іншими словами, ми повинні визнавати апостолів як непогрішимо словесні знаряддя Бога.

Час для проголошення Ісуса Месією настав тільки після Його смерті і воскресіння. Відповідно, Його Месіанство властиво датується від Його воскресіння. Він хотів, щоб Його учні визнали Його належним чином, і пояснив їм про Свою близьку смерть і воскресіння, але Він не хотів, щоб вони звіщали про це світу до визначеного часу. Св. Петро, очевидно, натхнений тим, що Господь високо оцінив його попереднє висловлювання, тепер взяв на себе роль учителя Того, Кого він тільки що визнав Месією. У цьому він помилявся. У своєму *співчутті* він закликав Учителя не думати про якісь кроки, які привели б до смерті, а думати швидше про успіх і земне сприяння. Але докір Господа був влучний. Він сказав: Ти Мій супротивник, Петре, якщо так говориш Мені. Ти намагаєшся відрадити Мене від виконання волі Отця, перешкодити Мені пити чашу, яку Отець налив Мені; ти радиш так, як це прийнято у світі, а не у Бога.

Схоже, послідовникам Ісуса іноді доводиться протистояти своїм друзям, які дають поради, що суперечать Божественній волі, Слову і Провидінню. Не треба їх заохочувати і дотримуватися їхніх порад. Вони потребують зауваження від своїх побратимів-учнів, як потребував св. Петро.

Слова Петра дали Учителю можливість звернути увагу Його послідовників на умови учнівства. Страждати повинен не тільки Учитель, а й усі Його послідовники. Цей шлях передбачався для кожного, і той, хто ухилиться від нього, втратить вічне життя, на яке сподівався. Той, хто візьме свій хрест і піде вслід за Учителем до смерті, тим самим забезпечить собі участь у вічному житті на небесному рівні. Його учні вже урочисто віддали своє земне життя, і для них забрати його заради мирської

вигоди означало б втратити свою душу, своє життя. Це не відноситься до світу в цілому, а тільки до Церкви, покликаної бути обраним, Царським Священством.

Потім Він запевнив їх про Свій другий прихід – про те, що Він прийде у славі Отця, зі Своїми ангелами (посланниками), але вже не як людина, не як жертва. Під час Свого другого приходу Він нагородить кожного зі Своїх послідовників в залежності від вірності кожного з них. Він завершив це посилення про прийдешнє Царство запевненням, що деякі з них, перш ніж померти, матимуть наочну демонстрацію Його прийдешньої сили і слави. Однак це ми розглянемо в нашому наступному дослідженні.

R4644 (1910 p.)

ВЕРБЛЮД І ГОЛЧИНЕ ВУШКО

МАТВІЯ 19: 13-26

Заголовний текст:

“Пустіть діток, і не бороніть їм приходити до Мене, бо Царство Небесне належить таким”.

ПО дорозі в Єрусалим Учителя зустріли матері, які хотіли отримати Його благословення на своїх дітей. Апостоли, розуміючи велич свого Учителя і важливість Його часу, заборонили це і дорікнули матерям. Почувши, Ісус покликав їх і сказав: “Пустіть діток, і не бороніть їм приходити до Мене, бо Царство Небесне належить таким”, – після чого, благословляючи, поклав Свої руки на їхні голови.

З цього ми не повинні робити висновок, що Небесне Царство буде складатися з маленьких дітей. Ця помилкова ідея поширилася всюди, в результаті чого склалося саме таке враження про Царство. Навпаки, жодна маленька дитина не може потрапити в Царство. Тільки ті, хто має вухо віри, є “покликані” до Царства і його слави. Благословення Господа на маленьких дітей означало лише Його симпатію і любов, Його сприйняття чистоти і невинності дитинства. Ті, хто буде в Божому Царстві, повинні бути як маленькі діти в сенсі простосердості, правдивості, чесності та довіри до свого Небесного Отця. Такі будуть спадкоємцями Царства.

Інший уривок оповідає про подальші слова Ісуса, що всі бажаючі бути Його учнями повинні стати як маленькі діти – бути мов маленькі діти

в ширості, вірі і т. д. Але ті, які будуть спадкоємцями Царства, будуть “переможцями”. Вони беруть свій хрест і йдуть за Господом, куди б Він не вів. Як наш Господь не міг взяти Свій хрест, будучи дев’ятирічним хлопчиком, так і діти не можуть стати послідовниками Христа в біблійному значенні, поки не досягнуть віку, в якому можуть вільно вирішувати і який в одних може наступити набагато раніше, ніж в інших. Ми знали дітей у віці дванадцяти років або близько того, які давали чудові свідчення віри, послуху і посвячення волі Господа, а також свідчення зачаття святим Духом. Зрозуміло, тільки такі діти, і ніякі інші, могли сподіватися на участь з Христом у Його Тисячолітньому Царстві.

ВИПРОБУВАННЯ ШЛЯХЕТНОГО ЮНАКА

Під час подорожі до нашого Господа підійшов один чоловік і сказав: “Учителю Добрий, що маю зробити я доброго, щоб мати життя вічне?” У нього було правильне уявлення, що вічне життя – це жадана річ, найбільша надія з усіх надій, що стоять перед людською сім’єю. Ми раді цьому запитанню, тому що воно привело до натхненної відповіді, в якій зацікавлені всі. У чому ж цінність нинішнього життя, як не в тому, що воно веде нас до вічного життя? Ми б відчували себе абсолютно втраченими, якби знали, що після смерті ми зникнемо назавжди! Як мало в цьому житті було би варте уваги – як

мало воно могло би зробити, щоб задовольнити стремління наших сердець, спраглих вічного життя!

Наш Господь парирував запитання, щоб викликати юнака на розмову і змусити його взяти на себе певні зобов'язання. “Чого звеш Мене Добрим?” Чому ти вважаєш Мене добрим учителем? Або Я Месія, як Я стверджую, або самозванець і далеко не добрий. Чи приймаєш ти Моє Месіанство? Якщо ні, то як ти можеш називати Мене добрим або вважати, що щось може бути добрим, не походячи від Бога, Джерела всякої доброти? Але відповідаючи на твоє запитання, скажу: якщо хочеш увійти у вічне життя, виконуй заповіді. Юнак запитав: “Які?” Учитель відповів: “Не вбивай, не чини перелюбу, не кради, не свідкуй неправдиво. Шануй батька та матір, і люби свого ближнього, як самого себе”. Юнак у відповідь сказав: “Це я виконав все. Чого ще бракує мені?”

Він був зразковим юнаком, тому Ісус глянув на нього з любов'ю. Очевидно, він дотримувався юдейського Закону в міру своїх знань і здібностей. Він думав, що любить свого ближнього, як самого себе, але це була помилка, яку Господь розкрив йому таким висловлюванням: “Коли хочеш бути досконалим, піди, продай добра свої та й убогим роздай, і матимеш скарб ти на небі”, не на землі; пожертвуй своєю земною репутацією і стань Моїм послідовником.

Так, Господь знав, як зачепити болюче місце! Юнак прийшов до Нього дуже хвалькуватим, дуже впевненим у тому, що якщо хтось у світі прагне бути в єдності з Божественним порядком, то це він. Він прийшов за схваленням від Учителя, щоб почути від Нього: “Ти – єдиний виняток з правил”. Господь не сказав: “Якщо ти любиш ближнього свого, як самого себе, то, принаймні, будеш докладати зусиль, щоб твоєму ближньому було так само затишно, як тобі”. Юнак був задоволений тим, що він дуже багатий, тоді як деякі з його ближніх, яких, як йому здавалося, він любив так само, як себе, були, як це не сумно, дуже бідні – зневажені. Коли Ісус виявив йому всю складність його становища, він одразу все зрозумів. Він побачив себе так, як ніколи раніше. Це стало для нього новим випробуванням. І так є з усіма. Попередній урок показав нам Царство як велику нагороду,

перлину великої цінності, скарб, володіння яким буде коштувати всього, що ми маємо; і цей урок вказує на той самий факт.

Давайте не будемо робити помилку, яку роблять деякі, вважаючи, що юнак, який жив шляхетним життям і не зумів потрапити на небеса, буде вкинутий у вічні муки, тому що він не пожертвував усім, щоб стати Господнім учнем. Втрата ним Царства була достатнім покаранням і без вічних мук у майбутньому. Такі члени людської сім'ї в благословенних умовах Тисячолітнього Царства, безсумнівно, досягнуть дуже швидкого прогресу і здобудуть вічне життя на рівні людської досконалості, хоча й не будуть гідні почестей Царства, які належать тільки вибраним. А вибрані – це ті, хто з радістю жертвує своїм життям і всім, щоб здобути велику нагороду.

ПРОЙТИ ЧЕРЕЗ ГОЛЧИНЕ ВУШКО

Наш Господь прокоментував цю річ Своїм учням і додав, що багаті повинні мати великі труднощі, пов'язані з їхнім намаганням увійти в Царство. Він сказав, швидше зі співчуттям, аніж зі звинуваченням: “Верблюдові легше пройти через голчине вушко, ніж багатому в Боже Царство увійти”. Це дуже здивувало учнів, адже вони знали, що більшість релігійних діячів їхніх днів належали до багатого класу – книжників і фарисеїв. Вони відповіли: “Хто ж може увійти в Царство, якщо ці не можуть?” Господь сказав: “Неможливе це людям, та можливе все Богові”. Люди були би схильні казати, що Бог взагалі не знайде нікого для Царства, якщо відкине багатих.

Одним словом, жоден багатий чоловік не може потрапити в Царство. Він повинен віддати все Господу, інакше він не отримає місця в Царстві. Умови прийняття однакові як для багатих, так і для бідних. Той, хто хоче мати “дорогоцінну перлину”, повинен продати все, що має, щоб отримати її. Багаті повинні віддати все Господу, а потім, як розпорядники свого багатства, нести відповідальність за своє розпорядництво.

Голчине Вушко було маленькими воротами поруч з великими. Через нього верблюди могли пройти в обнесене стіною місто після заходу сонця і без своєї ноші. Так багаті, знявши з себе ношу і ставши бідними, можуть потрапити в Царство.

“КРАЩІ ЖЕРТВИ”

“Бо коли кров козлів та телят та попіл із ялівка, як покропить нечистих, освячує їх на очищення тіла, скільки ж більш кров Христа, що Себе непорочного Богу приніс Святим Духом, очистить наше сумління від мертвих учинків, щоб служити нам Богові Живому?”
(Євреїв 9: 13, 14).

МОЙСЕЙ узяв кров і покропив нею Книгу Закону та весь народ для встановлення Угоди Закону. І це повторювалося з року в рік, оскільки повторення було потрібне для підтримки очищення і їхніх відносин Угоди з Богом.

Те, що відбувалося певного роду очищення, цілком зрозуміло, тому що народ, який на початку Дня Примирення вважався нечистим – йому було наказано каятися у волосяниці та в попелі, постити і не їсти нічого смачного, – був символічно представлений як такий, що знаходився у великому занепокоєнні (з причини гріха і Божественного засудження) до кінця цього дня, коли первосвященик виходив і благословляв натовп, розпростертий ниць на землі, після чого люди піднімалися з вигуками радості. Це встановлення Угоди Закону через Мойсея і повторення його з року в рік священиками Ізраїлю мало очисну дію в тому значенні, що як народ вони вважалися чистими, виправданими на цей рік, який починався з Дня Примирення і тривав 360 днів до наступного Дня Примирення.

Але весь цей час народ Ізраїлю розумів, що насправді він не очистився від гріха, що протягом року їхні гріхи були просто покриті. Саме тому їм потрібно було, після закінчення року, знову усвідомити своє осквернення, особисте і спільне, і заново скористатися з пропозиції очищення від гріха.

ЖЕРТВИ, БІЛЬШІ ВІД ЖЕРТВ ТЕЛЯТ І КОЗЛІВ

Далі апостол продовжує, показуючи, що основою для цього примирення була жертва, представлена кров'ю. Оскільки це було дієвим перед Богом – оскільки образній жертві притаманна певна образна заслуга, – то легко зрозуміти, що тепер, як показано в тексті, Він передбачив *кращу* жертву. Ця більша жертва має більшу цінність, і цього достатньо не для образного очищення народу і його повернення до тимчасового примирення з Богом, але для повного і остаточного утвердження в Божественній милості.

Таким чином, цей більший порядок полягає в тому, що Христос вічним Духом приніс Себе Богу, і це очищає всіх, хто належно приймає Його, від усякої свідомості гріха. Ми розуміємо, що це покриття не є на хвилину, чи на день, чи на рік, а є, завдяки вірі, постійним покриттям всіх наших минулих гріхів. Підставою для цього є факт, що Отець притягнув нас і запросив наблизитися до Нього. Коли ми робимо це і віримо в Христа, Бог наближається до нас і визнає наш крок виправдання. І коли ми *цілковито* приходимо до Нього і віддаємо Йому наші серця, цей Великий, який приніс Себе як Кращу Жертву, з'являється як наш Заступник, щоб ми були прийняті Отцем як члени Тіла Христа, як члени класу Нареченої. Потім Він застосовує заслугу Своєї жертви за нас, щоб відшкодувати наш Адамів [R4656] гріх і недосконалість, щоб ми могли бути прийнятною жертвою. Відтепер наша плоть, яка вважається виправданою *цілковито* і дармо через віру в Христа і посвячення, вважається мертвою: “Бо ж ви вмерли, а життя ваше сховане в Бозі з Христом” (Кол. 3: 3).

А оскільки плоть вважається мертвою, Бог відтепер визнає тільки Нове Створіння. Нове Створіння – це не старе створіння; воно займає *нове становище* і не несе відповідальності за минулі гріхи, тому що всі вони були скасовані, коли старе створіння було прийняте як “жива жертва” разом зі заслугою Заступника. Отже, Нове Створіння має свідомість абсолютного прощення гріхів своєї смертної плоті, яка вважається мертвою, тому що “немає тепер жодного осуду тим, хто ходить у Христі Ісусі не за тілом, а за духом” (Рим. 8: 1).

Якщо вони знову почнуть ходити за плоттю, вони спровадять на себе осуд як Нові Створіння. Для Нового Розуму свідомо повернутися до гріха означало б те, що він помер, а Старий Розум повернувся до життя. Такі – “двічі померлі, викорінені”, як каже апостол (Юди 12); вони перестали мати будь-яку сполуку з Богом. Усі посвячені і зачаті святим Духом, які перебувають у Господі Ісусі вірою, які прагнуть ходити Його слідами, мають привілей знати, що їхні гріхи отримали прощення і що ніщо з минулого не може в якому б то не було значенні виступати проти них. Апостол говорить: “Хто ж той, що засуджує? Христос Ісус є Той, що вмер”. Так,

“Бог Той, що виправдує” (Рим. 8: 34, 33). Той, Хто “осудив гріх у тілі”, прийняв нас як Нові Створіння, виправдав і дозволив нам увійти у Свою сім’ю в якості членів (в перспективі) Царського Священства.

Образне щорічне очищення юдеїв не було очищенням віри; воно було дійсним станом справ. Бог сприймав їх як народ саме з такої точки зору. У них були привілеї і милості, яких вони не мали б, якби були поганями. “Отож, що має більшого юдей?.. Багато, на всякий спосіб, а насамперед, що їм довірені були Слова Божі” (Рим. 3: 1, 2), і що вони мають Боже влаштування: коли б вони вчинили провину, священник принесе за них мирну жертву і очистить їх. Ось

такі благословення і можливості вони мали як юдеї в силу відносин Угоди, встановлених через Мойсея. Але відтоді, як вони відкинули Месію, цей народ не мав жодних стосунків з Богом. Вони були повністю позбавлені милості, і “настиг же їх на кінець гнів” (1 Сол. 2: 16, Кул.).

Слава Богу, ми тепер бачимо, що їхній довгий період немилості і відторгнення ось-ось закінчиться, і вони незабаром будуть знову прищеплені до оливного дерева, від якого, за невіру, були відламані (Рим. 11: 17-24), і знову будуть співниками його товщу, і під владою прославленого Христа принесуть благословення всім поколінням землі.

R4655 (1910 p.)

ГРІХИ, ПОНЕСЕНІ КОЗЛОМ ВІДПУЩЕННЯ

*“А козел, що на нього випав жеребок для Азавеля, буде поставлений живим перед Господом не лице, щоб очистити його”
(3 Мойсея 16: 10).*

МИ не можемо в повній мірі збагнути спосіб, як ведуться рахунки Справедливості, але, очевидно, вбивство, позбавлення життя, є одним з найбільш серйозних злочинів з Божественного погляду, чи то йдеться про вбивство в дійсному значенні, чи тільки про ненависть до іншого, яку Господь називає вбивством у серці. Він каже: “Дорога в очах Господа смерть богобійних Його”. Це означає, що Він бере на особливу замітку їхню смерть. Протягом усього періоду, що передував першому приходу нашого Господа, проливалася праведна кров, від Авеля до Захарії.

Що стосується Каїна, то він був винен у смерті свого брата, винен у крові свого брата. Інші, які вбивали праведників, угодних Богу, вважалися винними в їхній смерті; і ті, які вбили Ісуса, були визнані винними в крові Христа. Бог пропонує через заслугу Христа загальне прощення всього гріха Адама. Але є міра гріха, яка перевершує все, що можна було би правильно розглядати як результат слабкості Адама, і за неї є певна міра відповідальності.

СПРАВЕДЛИВІСТЬ ВЗИВАЄ ПРО ПОМСТУ

На підставі висловлювання Святого Письма, кров Авеля “взивала” з землі до Господа. Іншими словами, Справедливість взивала про помсту.

Заслуга смерті Христа, яка в кінцевому підсумку буде застосована в якості викупної ціни за гріхи світу, очевидно, не покриє в повній мірі такий проступок. Вона покриє ту частину, яка належала до слабкості, спадковості Адама, але певна частина залишиться непокритою. Тому ми можемо припустити, що певна частка боргу буде зберігатися за тими, хто скоїв убивства, і що та чи інша відплата буде належати їм за їхні провини і злочини. Та, очевидно, Господь вирішив, що, оскільки деякі мали постраждати, Він допустить певне, так би мовити, скасування заборгованості за вчинені вбивства на юдеях в кінці Юдейського віку. Оскільки в кінці їхнього Віку їх все одно чекав великий час утиску, Він вирішив дозволити на них додаткові страждання, навіть якщо при цьому постраждало багато невинних.

Здається, що це покарання невинних Він дозволив для того, щоб у деякій мірі компенсувати рахунки Справедливості проти тих, хто скоїв особливі вбивства і т. д., і в такому світлі ми повинні розуміти вислів: “Щоб спала на вас уся праведна кров, що пролита була на землі, від крові Авеля праведного, аж до крові Захарія, Варахійного сина, що ви замордували його між храмом і жертівником” (Мт. 23: 35). Це був “гнів до кінця” (Гиж.), який впав на Єрусалим і, здається, зрівняв рахунки щодо минулого. Там було покладено новий початок, а також почалася нова епоха. Потім на сцені з’явилося

позаобразне Священство і позаобразні левити, і на протязі цього Євангельського віку Господь також брав до уваги смерть усього Свого посвяченого народу. Якщо хтось винен у смерті одного з Господніх святих, посвячених, він бере на себе особливий тягар і відповідальність. Здається, що тут міститься особливе звинувачення Справедливості проти того, хто винен або відповідальний за смерть або переслідування Його святих. З цього приводу є підказка в Об. 6: 9, 10, де йдеться про те, що душі обезголовлених за свідчення про Ісуса й свідоцтво Божого Слова кликали: “Аж доки, Владико святий та правдивий, не будеш судити, і не мститимеш тим, хто живе на землі, за кров нашу?” Це, здається, символічно показує не волення когось окремо, оскільки вони були мертві і не мали ніякого знання, нічого не сприймали – “померлі нічого не знають”, – але волала саме справедливість, як у випадку з Авелем після його смерті. Вони не мали нічого спільного з воленням їхньої крові. Це був голос Справедливості.

Те, що на протязі всього Євангельського віку, який тривав понад 1800 років, існував досить великий клас такого роду, відкрито визнають усі. Багато постраждали за справу [R4652] праведності, в ім'я Господа, і, очевидно, Господь має намір у кінці цього Віку зробити те саме, що й у кінці Юдейського віку – підвести підсумки, звести, так би мовити, рахунки і задовольнити Справедливість. Це не те задоволення Справедливості, яке зробить Ісус заслугою Своєї власної крові, задовольняючи всі вимоги, які мають відношення до осуду і слабкості Адама, але задоволення Справедливості щодо цих особливих злочинів проти “Тіла Його [Христа], що воно Церква” – “Хто ж спокусить одне з цих малих, що вірують в Мене, то краще б такому було, коли б жорно млинове на шию йому почепити, і його потопити в морській глибині”.

ВИД ПРИМИРЕННЯ, ЯКЕ ЗДІЙСНИТЬ ВЕЛИКА ГРОМАДА

У кінці цього віку буде клас, іменованій нами Великою Громадою, який повинен померти, бо такою була його Угода, яку він має виконати. Саме на цій умові вони отримали зачаття святим Духом. Отже, для того, щоб Бог завершив

у них цю працю благодаті, даючи їм духовну природу, повинна наступити смерть плоті. Немає альтернативи, немає можливості уникнути цього. А оскільки вони не змогли виконати жертву в повному розумінні цього слова, не змогли йти вперед із завзяттям і готовністю, які вимагаються від тих, кому належить бути Його послідовниками, вони відокремлені від класу Малої Черідки, і замість того, щоб піти на Другу Смерть, їм дозволено завершити свою смерть. А оскільки їхня смерть не має застосування, як має смерть членів Тіла Христа, – в жертвовному значенні, як це від початку передбачалося, – то порядок, здається, такий: вони підуть на смерть як певного роду заміна, як відшкодування деяких провин тих, хто здійснював насильство над членами Тіла Христа протягом усього віку. Так рахунки Справедливості будуть ними частково зрівняні, і, отже, певною мірою буде надано відповідне, скажімо так, звільнення тим, хто скоїв убивство в минулому.

Наприклад, слова ангела до Данила (Дан. 12: 2) мають на увазі, що коли Нерон вийде у воскресінні, він вийде на сором і тривалу ганьбу. Всі дізнаються про подробиці життя цієї людини; це буде відкрита книга для всього світу. Люди скажуть: “Це Нерон! Ось він!” Це буде жахливим випробуванням, коли на нього будуть дивитися як на вбивцю власної матері і сотень Божих святих; і його сором і ганьба триватимуть доти, доки він не підніметься з цього стану деградації і не покаже виправленням свого характеру, що він повністю змінився як людина. Але на Нероні буде велика відповідальність за смерть усіх цих святих Господа. А це, ми могли би подумати, майже виключає будь-яку можливість отримання милості від Бога. Якщо смерть одного святого принесе покарання, то смерть багатьох святих, як нам здається, повинна принести багато покарання. Тому ми можемо припустити, що він зазнає великого сорому й ганьби. Проте заслуга смерті Христа буде застосована як за Нерона, так і за решту людства.

Можливо, у світі жило багато людей, які мали розум і серце не краще, ніж у Нерона, але у яких не було такої можливості проявити цю злу схильність. Можливо, вони хотіли вбити

багатьох, та оскільки вони не були імператорами, то самі були підвладні закону і покаранню, що стримували їх. Тому ми не компетентні судити, наскільки Нерон був особливо відповідальний за всі свої дії або наскільки він був більш винен, ніж деякі інші представники людського роду.

Страждання і смерть Великої Громади, як ми бачили, необхідні, і застосування цих страждань і смерті замінним чином за особливі провини проти “Тіла Христа”, очевидно, є особливим

забезпеченням з боку Господа. Саме так “душі під жертівником” і їхня кров взивають про помсту, і саме так ця помста відбудеться. Воля Справедливості буде задоволене смертю цих невинних осіб з класу Великої Громади в часі утиску. Можна припустити, що смерть жертв Нерона буде відшкодована тими, хто може постраждати невинно. Рахунки Справедливості в цьому відношенні будуть задоволені.

R4651 (1910 p.)

СЛАВА ЦЕРКВИ БУДЕ ВІЧНОЮ

МИ вважаємо, що божественна природа, божественний рівень були обіцяні лише Помазанцю, і коли Помазанець буде укомплектований, неможливо буде додати когось до Його членів. Припускати, що хтось буде доданий, було би, на наш погляд, так само нерозумно, як вважати, що після того, як людина виросла і стала царем, у неї повинна вирости інша нога. Коли Тіло [R4653] Христа буде укомплектоване – коли “вибране” число буде повне, – ми вважаємо, що до нього ніхто не буде доданий, так само як не буде *нестачі* в Тілі після його прославлення. Ця природа з її славою, честю та безсмертям на рівні Царства, здається, належить тільки Отцю, Сину і “Нареченій, Дружині Агнця”. Ні в Писанні, ні в аналогії ми не знаємо нічого, що мало б на увазі, що вона може бути розділена будь-ким іншим у будь-який час. Звичайно, те, що Бог не відкрив нам ясно, ми не можемо знати напевно. Однак ми можемо бути переконані в одному, а саме: Христос завжди буде “за Голову Церкви, а вона Його Тіло”; Він завжди буде Головою над усім.

Ще одне, у чому ми можемо бути цілком впевнені, це те, що Церква, яку Отець удостоїв честі як членів Христа, буде мати й інші види слави. Апостол говорить: “Щоб у наступних віках показати безмірне багатство благодаті Своєї в доброті до нас у Христі Ісусі” (Еф. 2: 6, 7), маючи на увазі не тільки те, що слава Христа повинна бути вічною, але і те, що слава Церкви також повинна бути вічною, не обмежуватись Тисячолітнім віком.

ЧИ РІВЕНЬ СТРАЖДАННЯ ВИЗНАЧАЄ РІВЕНЬ НАГОРОДИ?

Ми згодні з тим, що висловлювання Господа про Івана Христителя, що “найменший у Божому Царстві той більший за нього” (Лк. 7: 28), відноситься до всього класу Стародавніх Гідних; що це також стосується не просто земного статусу Євангельської Церкви як вищої, але знаменує Церкву як вищий клас у майбутньому.

Може виникнути таке запитання: Беручи до уваги висловлювання апостола Якова: “Візьміть, браття, пророків за приклад страждання та довготерпіння” (Як. 5: 10); потім слова нашого Господа, які стосуються страждань Церкви: “Бо так гнали й пророків, що були перед вами”; а також докладне представлення цих страждань Стародавніх Гідних, надане нам апостолом Павлом (Євр. 11), що ми можемо сказати про рівень їхніх страждань у порівнянні зі стражданнями Церкви і про нагороду, яка справедливо належала б їм у порівнянні з нагородою Церкви?

ЄВАНГЕЛЬСЬКИЙ ВІК – “ЧАС ВПОДОБАННЯ” ДЛЯ ЖЕРТВ

Ми відповідаємо, що якщо Господь має намір нагородити Свій народ відповідно до його страждань, то деякі з нас, мабуть, отримають дуже маленьку нагороду. Нас ані не каменували до смерті, ані не розтинали на частини, ані ми не блукали в овечих та козячих шкурах, ані нам не траплялося, щоб не було де прихилити голову. Однак можемо сказати, що деякі з наших страждань можуть відрізнятися від їхніх страждань: можна зазнати образних жорстоких поранень або побиття камінням, або знеславлення нашого

імені як злого і т. д. Але в цілому ми не можемо сказати, що стосовно *заслуг* в справі страждань Церква може претендувати на якусь перевагу порівняно зі Стародавніми Гідними навіть серед тих з нашого числа, хто в ранній Церкві був підпалений Нероном як факел. Здається, що ми повинні зробити поправку на Божественний “вибір” – що Богу було угодно призвати *нас* цим Високим Покликом. У Тисячолітньому віці деякі можуть стати такими ж відданими принципам праведності, як будь-хто зі Стародавніх Гідних або з Церкви, і все ж вони не будуть нагороджені ні їхньою відзнакою, ні нашою. На наш погляд, ми маємо перевагу тільки в тому, що ми живемо в цей особливий час благословень

– “час вподобання [у Господа]”, коли Господь готовий і бажає прийняти наші жертви. І цей час вподобання не міг розпочатися, поки наш Господь Ісус не склав Свою жертву і не відкрив “нову й живу дорогу”, щоб ми могли піти слідом за Ним.

Іван Христитель мав виконати дуже почесну працю, але ця праця мала бути виконана до смерті нашого Господа і до відкриття цього “часу вподобання”. Тому він не міг належати до Церкви Євангельського віку і не підпадав під наш “Високий Поклик” – співпадкоємство з нашим Господом у Небесному Царстві.

R4652 (1910 p.)

НАЙБІЛЬШИЙ – СЛУГА МАТВІЯ 20: 17-34

“Син Людський прийшов не на те, щоб служили Йому, а щоб послужити, і душу Свою дати на викуп за багатьох”.

АМБІЦІЇ рухають світом – егоїстичні амбіції. Певний вид амбіції – догодити Богові і мати Його нагороду – заохочується великими і цінними обітницями Божого Слова. Подумайте про обітницю, дану посвяченим, самовідданим послідовникам Ісуса: якщо вони будуть вірними до смерті, то отримають “вінець життя”, безсмертя, і місце [R4669] зі своїм Учителем на Його престолі як учасники слави і почесей Його Царства! Немає більш переконливого земного призову до амбіції, ніж той, який виходить від Творця до тих, хто має вуха віри. Проте ми маємо застереження, що амбіції, пробуджені цими обітницями, можуть стати для нас пастками. Умова, на якій ми можемо досягти Царства, – це вірне перенесення ганьби, зневаги, нерозуміння, це наша смиренність до останнього, абсолютна відданість Богу і повне підпорядкування Його провидінню. Той, хто буде царювати з Месією в Його майбутньому Царстві, про яке ми молимося: “Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі”, повинен впокоритися під міцну Божу руку, щоб свого часу бути піднесеним (1 Петр. 5: 6).

Перспектива Царства була виразною в розумах апостолів навіть тоді, коли Ісус говорив

наперед про Свої ганебні страждання і смерть. Тому двоє Його улюблених послідовників, Яків та Іван, через свою матір наполегливо домагалися обіцянки, що вони будуть сидіти по праву і по ліву руку від Великого Царя, коли Його Царство буде встановлене.

Це прохання викликало у Великого Учителя припущення, що Його люблячі та амбіційні учні, можливо, не до кінця прорахували ціну такого звеличення. Він запитав, чи вони готові пити з Його чаші приниження та ганьби, і чи вони готові христитися Його хрищенням, у Його смерть – пожертвувати всіма земними інтересами. Вони вираховували видатки і відразу сказали про свою готовність. Вони добре засвоїли уроки Великого Учителя. Він запевнив їх, що з такою готовністю розуму вони отримають привілей розділити Його приниження та смерть і сидіти з Ним на Його престолі. А що стосується головних посад, то вони не в Його розпорядженні. Після завершення випробувань Його народу ці посади найвищих почесей у Царстві, наступні після Нього, будуть дані відповідно до справедливих критеріїв, які Отець підготував і встановив. Ми можемо радіти разом з цими апостолами з повноти їхнього посвячення і запевнення Учителя! Ми також повинні прагнути досягти своєю вірністю місця з Учителем на Його престолі як члени Його Тіла, Церкви.

Амбіція Якова та Івана проявилася в їхньому бажанні зайняти місця, найближчі до Господа. Ісус не дорікнув їм безпосередньо, а зробив це непрямо. Коли інші десять почули, що ці двоє намагалися зайняти головні почесні місця, вони обурилися. Учитель скористався з цієї нагоди, щоб показати, наскільки Божий суд відрізняється від людського. У людей агресивні і сильні тримають владу і панування над іншими, але в Божественному устрої порядок зворотний. Бог ушанує найбільше і поставить на найвищі посади смиренних, покірних, лагідних. На цьому інциденті Господь побудував загальне повчання для Своїх послідовників про необхідність покори.

Ми повинні триматися Божественної точки зору і найбільше поважати в Церкві тих, хто найбільше служить Церкві, а не тих, хто вимагає служіння та почесей і прагне самозвеличення. В якості ілюстрації наш Господь вказав на Свою власну поведінку: вони бачили в Ньому свого Учителя, але ніхто не служив їм так, як Він. Дійсно, Він прийшов у світ не для того, щоб Йому служили, але щоб послужити іншим, та ще й настільки, щоб віддати Своє життя як ціну викупу за багатьох, за світ. Вона буде застосована для їхнього звільнення від гріха і осуду смерті в Божий час – під час Месіанського Царства.

БЛАГОСЛОВЛЯЮЧИ СЛІПІХ І ВБОГИХ

Подорожуючи далі, Учитель мав можливість продемонструвати Своє становище слуги. Двоє

сліпих, дізнавшись, що Він проходить повз них, проявили таку віру, що вітали Його як Месію, Сина Давида, просячи милості, допомоги, полегшення. Замість того, щоб пройти повз них, сказавши: “Ви всього лише сліпі жебраки”, – Учитель зупинився, покликав їх до Себе і, у відповідь на їхнє прохання, доторкнувся до їхніх очей, після чого до них одразу повернувся зір. Інші місця Писання вказують на те, що чудеса Великого Учителя не проходили для Нього даром: “Від Нього виходила [життєва] сила і всіх вздоровляла” (Лк. 6: 19).

Той, Хто був багатий, заради нас став убогим, упокоривши Себе, щоб служити найбільш покірним і нещасним! Тут ми маємо ілюстрацію духа лагідності, духа служіння, який повинен характеризувати серця і, у деякій мірі, керувати життям усіх справжніх послідовників, учнів Великого Учителя.

Якщо не в наших силах відкрити очі фізично сліпим, то в наших силах допомогти багатьом ясніше вникнути в Божі речі, яких не бачило природне око, ані не чуло вухо – які Бог приготував для тих, хто любить Його і, полюбивши Його, йде слідами Ісуса (1 Кор. 2: 9). Отже, давайте шукати справжню, дану Богом амбіцію; але давайте будемо особливо прагнути знати і виконувати волю нашого Отця на небесах

R4668 (1910 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
  - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
  - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
  - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
  - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
  - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
  - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.